

**אז תשאל האומה שטופת דמע וקסם
ואמרה: "מי אתם?" והשניים שוקטים
יענו לה: "אנחנו מגש הכסף
שעליו לך ניתנה מדינת היהודים"**

יום העצמאות תשע"ו, עלון מספר 1479, מאי 2016

יזכור

במלאת שישים ושמונה שנה למדינת ישראל, יעלה עם ישראל ברטט, גאווה והוקרה את זכר בניו ובנותיו, חיילי צבא ההגנה לישראל ואזרחי המדינה, גיבורי האומה אשר חרפו נפשם למות במערכות הקרב ובהגנה על אדמתם, ובחמדת חייהם הצעירים, הטהורים והאמיצים, הנחילו לעמם את חרותו.

זכור את חברינו ובנינו:

במלחמת השחרור בפעולה בגליל התחתון.	בן 36 בנפלו	רודי בירקנפלד
במלחמת השחרור בקרב על בית קשת.	בן 20 בנפלו	דוד בראזני
במלחמת השחרור בקרב על צמח.	בן 29 בנפלו	אליעזר הוץ
במלחמת השחרור בגליל התחתון.	בן 36 בנפלו	יהודה ויסברג
במלחמת השחרור בסג'רה.	בן 34 בנפלו	פריץ יורדן
במלחמת השחרור בקרב על צמח.	בן 36 בנפלו	יצחק ליבוביץ
במלחמת השחרור בקרב על צמח.	בן 23 בנפלו	יוסף יעקב
במלחמת השחרור בכיבוש רמלה-לוד.	בן 17 בנפלו	אורי נחושטן
במלחמת השחרור בקרב על צמח.	בן 38 בנפלו	אלכס קלוגר
על משמרתו בעת השרות הצבאי.	בן 20 בנפלו	יובל גלי
בנגב ערב מבצע קדש.	בן 21 בנפלו	דני פלג
בקרבות מבצע קדש.	בן 20 בנפלו	אפרים שרעבי
בתאונה אוירית בנגב בעת מילוי תפקידו.	בן 27 בנפלו	מנחם פונדק
במלחמת ששת הימים בקרב על גינין.	בן 23 בנפלו	בארי אורן
במלחמת ששת הימים בקרב על מבואות רפיח.	בן 28 בנפלו	יוחאי קורן
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבנות.	בן 22 בנפלו	חנן לרנר
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבנות.	בן 38 בנפלו	חיים מוצרי
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבנות.	בן 25 בנפלו	גרהרד קלר
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבנות.	בן 17 בנפלו	יהודה חלק
במלחמת ההתשה במיקוש בדושן.	בן 29 בנפלו	חגי ענבי
במלחמת ההתשה בעת הפגזה על אשדות יעקב.	בן 23 בנפלו	חיים טריוויס
נפגעה מפגז שנפל על המשק במלחמת ההתשה.	בת 78 בנופלה	אסתר יעקובסון
במלחמת ההתשה ממטען חלקת אספסת באי.	בן 21 בנופלו	אברהם אקראי
במיקוש בשדות הפלחה בקיבוץ מבוא חמה.	בן 25 בנפלו	אלי עודד
במלחמת יום הכיפורים בקרבות הדרום.	בן 21 בנפלו	יעקב ברקאי
באסון המסוקים בעת יציאה לפעילות בלבנון.	בן 20 בנפלו	אבנר אלטר
בקרב בבינת גיבל, במלחמת לבנון השנייה.	בן 21 בנפלו	מורן כהן

יקדש ישראל זכרם, יתברך בזוהר גבורתם, ינחם נאמנה את אבליהם השכולים שזכו לראות כי נרצה קרבנם וישא לעד את שאיפת חייהם. היום ירים ישראל על נס את עוז רוחו של צבא ההגנה לישראל, מבטח השלום והחרות של מדינתנו המוקמת.

יזכור ישראל

פתיח

- יום עצמאותנו ה-68 אמור להיות יום שמח. אישית, אני לא כל כך מתחבר לחג במתכונתו האשדותית, אבל זה עניין של טעם אישי, כי זיקוקים כבר מזמן לא עושים לי את זה, וגם לא מצגות בנוסח בן גוריון המבטיח לנו ארץ נהדרת. אפילו דגלים על כל מרפסת ובין המרפסות לא ממש מרוממים את רוחי. כזה אני.
- לקראת יום השואה פגשתי את ברוריה בספריה בעיני דיומא, והיא הזכירה לי כבדרך אגב שאני לא אקרא קטע בטקס, משום שבאחד הטקסים, שאיני זוכר מתי היה (אבל היא זוכרת היטב...) התייצבתי באיחור ובבגדי חולין, שזו עבירת משמעת חמורה, ולכן נמחקתי לדראון עולם מרשימת הקריינים. אם הארוע שמתארת ברוריה אכן קרה, הרי שהיא צודקת, ואין לי הרבה מה לומר להגנתי. היא אמרה את אשר אמרה מתוך שהערת באגביות, על כך שבערב שואה המוקדש לספורט היהודי, ראוי כי הקריינים, לפחות בחלקם, יהיו ספורטאי הווה או עבר, ובאשדות יש רבים כאלה.
- בעוונותי כי רבים, אני ממשיך להתנדב לסיירת הורים של עמק הירדן על אף שבני הצעיר חגג די מזמן 21 ומשתחרר בקרוב מצה"ל. במסגרת הפעילות הוולנטרית של יום שישי, אנחנו פוגשים בני נוער נחמדים ומאירי פנים (רבים נמצאים במסיבות שמחוץ לטריטוריה שלנו ואותם איננו פוגשים). מה שבולט לעין ברוב מועדוני הנוער הקיבוציים, לצערי, הם הזנחה ולכלוך (כך לטעמי האישי) שלא מפריעים לאותם נערים לאהוב את המקום ולא פוגמת כהוא זה בתחושת הבית שלהם. אז אולי עדיף ככה. אבל בל נטעה - יש לנו נוער ערכי ומוסרי שמוכן להשבית את לימודיו בתמורה לחידוש הטסטים והטיולים השנתיים. נוער שמוכן להאבק למען מדינה טובה יותר ואשרינו שכך.

חגים ומועדים לעצב ושמחה !

אבנרן

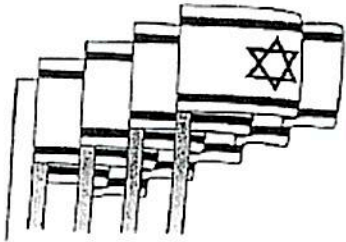

ממנהל הקהילה

יום העצמאות תשע"ו

אשדותים חוגגים 68 למדינת ישראל

השנה, כמו בשנה שעברה יום העצמאות נחלק לשני חלקים:

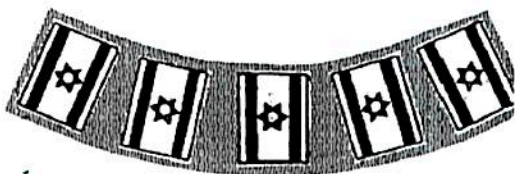
19:45 התכנסות למופע המרכזי "פסקול ישראלי" בדשא מצפון לגן השעשועים (של סוכות)

21:00 ארוחת ערב "על האש" – בתשלום. במקום יהיו עמדות קופה לקניית קופונים.

21:30 את החלק השני של הערב נפתח במופע זיקוקים מרהיב ומיד אחריו שירה בציבור עם יואב חסיס ולהקה חייה.

מחירון "על האש":
 סטיק בפיתה – 15 ₪
 המבורגר בלחמניה – 15 ₪
 קבב בפיתה – 10 ₪
 חזה עוף בפיתה – 10 ₪
 שתייה קלה – 5 ₪
 בירה – 10 ₪
 גלידה – 5 ₪
 קרטיב – 3 ₪

התשלום במזומן בלבד

הימים שבין יום השואה והגבורה עבור דרך יום הזיכרון לחללי מלחמות ישראל ועד מוצאי חג העצמאות, הם הימים הנוראים באמת,

כי בהם מתחוויר, כל שנה, המחיר הנורא שעם ישראל משלם עבור עצמאותו המתבקשת, דווקא לחושך השואה שהתרחשה באירופה,

ועם זאת נשאר פתוחה שאלת מהותה של עצמאותנו... מה אנחנו עושים עם ריבונותנו? מה עקרונות היסוד המנחים אותנו בסערות אותן אנו חווים בכברת ארץ בלתי יציבה זו?

הלוואי והיה לנו יחד, לפחות לנו, בביתנו, בקיבוץ שלנו, באשדות שלנו, יחד, בו היינו שואלים את עצמנו למה ראוי לחתור? ומהו המצפן? ומה חלקנו במשט? ומה המגדלור שימצא לנו דרכים בטוחות להגיע בהן אל מחוז חפצנו?

אז נשמח עם מה שאנו אוהבים, עם הפלא הגדול של אומה שצמחה פי 10 ב-68 שנות קיומה והיא מונה 8.5 מיליון אזרחים, ויש בה עוצמה ויש בה עמק ירוק שנגלה לפניך בירידה מאלומות שהוא מעשה ידי אנשים חיים שהפריחו איזור ספר מדברי עם פריטים בודדים של שיזף מצוי לעמק פורה, ל"אסם תבואה", למעבדה חברתית המקיימת מסגרות של סולידריות ושל ערבות הדדית, החוגגת את יהדותה, העושה למען המדינה במישורים מספר, מדינה שיש בה פריפריה צומחת, תל אביב שוקקת וליבה - בירתה ירושלים.

חג שמח לנו,

דורון

במועצת קהילה

מפרוטוקול 12/16 מתאריך 4/5/16

תנאי קבלה לחברות של בוגרי "נעל"ה".

מועצת הקהילה קיימה דיון בשאלת תפיסת בני נעל"ה החיים עמנו כאן כבני קיבוץ לעת קליטה והחליטה בחיוב לגבי רכיבים מסויימים.

דילמות הבית הסיעודי

הוחלט :

- בעקבות כוונת המועצה והמפעלים האזוריים לפעול להקמת בית סיעודי בעמק הירדן, להעלות בפני ראש המועצה את הצפייה לבקש ממשרד הבריאות הארכה של אכיפת הרגולציה עד להקמת מענה אזורי לבית סיעודי.
- לא להקצות כסף לתכנון התאמת 'בית אחדות' לרגולציה.
- לקבל מידע מסודר בעניין בית משותף באשדות יעקב.

תכנית השקעות לשנת 2016

הוחלט – התכנית מאושרת.

מעליות

התקיימה התייעצות עם מועצת הקהילה באשר למדיניות ולטיפול בנושא פרטני.

רשמה : אתי.

ערך : דורון.

מפרוטוקול מועצת קהילה 11/16 מתאריך

20/4/16

אישור המלצת צוות מימוש בנייה וועדת

תכנון לבנייה עצמית במסגרת קוים מנחים.

(מוזמן משה אריאלי - חבר הצוות והועדה)

תפיסת צוות מימוש הבנייה וועדת התכנון לבנייה עצמית במסגרת קוים מנחים התקבלה ע"י מועצת הקהילה פה אחד- מאושר.

ארכיון - מתן אור ירוק לצוות משותף עם

אשדות יעקב מאוחד לבחינת אפשרות

שותפות בארכיון במבנה במאוחד. מוזמן

שאול ינאי

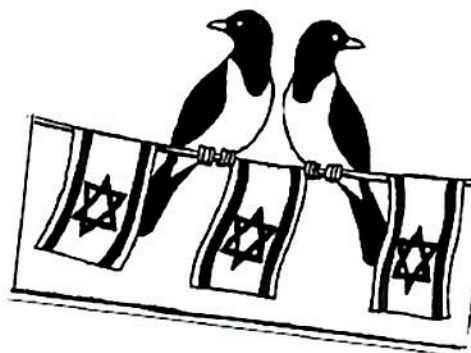
הוחלט – לנסות למצוא מקום חלופי לארכיון באשדות איחוד. אם לא יימצא מקום נחזור לאופציית שותפות עם המאוחד.

ברכת השחיה

יוקם צוות היגוי שיפעל עם שאול בתפעול הבריכה.

רשם : שאול אלטר.

ערך : דורון

בעסקי הקהילה

<p>ההורים, יוצאו מהבריכה על ידי המציל. רק המציל מוסמך לקבוע מי "יודע לשחות".</p> <ul style="list-style-type: none"> • ילדים עד גיל 12 חייבים בליווי אדם מבוגר. ילדים מגיל 12 יוכלו לשהות בבריכה גם ללא הוריהם. • אסורה הכניסה לשטח הבריכה לכלבים (גדולים וקטנים כאחד!). • אסורה הכניסה לרכב מנועי (מכוניות, טוסטוסים, אופנועים). קלנועיות יש להחנות בחניה ליד השער. • המבלים בבריכה מתבקשים להשאיר אחריהם את סביבתם נקייה ומסודרת. <p><u>להלן זמני פתיחת הבריכה: (כדאי לתלות בבית)</u></p> <p>חודש יוני -</p> <ul style="list-style-type: none"> • הבריכה תהיה פתוחה בימי חול בין השעות 7:30-16:00 • בימי שישי הבריכה תהיה פתוחה החל משעה 10:00 ועד השעה 18:00 • בימי שבת הבריכה תהיה פתוחה משעה 09:00 ועד השעה 19:30. <p>בחודשים יולי אוגוסט -</p> <ul style="list-style-type: none"> • הבריכה תהיה פתוחה בימי חול הבין השעות 11:00-19:30 • בימי שישי הבריכה תיפתח בשעה 10:00 עד השעה 18:00 • בשבתות הבריכה תיפתח בשעה 09:00 ועד השעה 19:30 <p><u>הנחיות נוספות</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • יש להישמע להוראות המציל. • מנגל ניתן לעשות בפנינת המנגל ליד השירותים בלבד. • אין להיכנס לבריכה עם בגדים. <p>סוף בעמוד הבא</p>	<p><u>בריכת שחיה</u> - ביום רביעי 1/6/2016 - תיפתח הבריכה! אחרי הרבה דיונים הוחלט בועד ההנהלה של האגודה הקהילתית שהאגודה הקהילתית לא תיטול חלק בתפעול הבריכה. מכאן שהבריכה תישאר באחריות הקיבוץ. כאמור הברכה תיפתח ב 1/6 ותסגור את שעריה ב 31/8.</p> <p>השנה השקענו בבריכה כסף בכדי שהיא תהיה יותר נקיה - המים יעברו בחופשיות את תעלת הגלישה, כנ"ל גם לגבי הנוי והסביבה הקרובה. באגודה הקהילתית ציינו הדוברים את הבנתם כי מחירי המינויים יעלו במטרה לממן את תפעול הבריכה.</p> <p><u>העלויות הן:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • עלות כרטיסיה עבור 50 כניסות לברכה יעמוד על 650 ₪ - 13 ₪ לכניסה. • ניתן לרכוש כרטיסים לכניסה חד פעמית במחיר 25 ₪ לכרטיס. • ילדים מתחת לגיל 5 יכנסו לברכה חינם. • את הכרטיסיות השנה המנויים ירכשו בכל-בו (ולא בהנהלת החשבונות). • חברי הקיבוץ ירכשו את הכרטיסיות שלהם אצל אתי רון במזכירות. <p>מצ"ב הנחיות התנהגות בברכה כולל שעות הפתיחה:</p> <p><u>נוהלי התנהגות בבריכת השחיה</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • אין להיכנס לשטח הבריכה שלא בשעות הרחצה וללא נוכחות של המציל. • אורחים יגיעו לבריכה עם מארחיהם בלבד. • ילדים שאינם יודעים לשחות וייכנסו לבריכה ללא ליווי צמוד של אחד
---	---

בעסקי קהילה - סוף

נר נשמה חודש מאי

כ"ז אייר תרצ"ז	8.5.1937	יוסף	כ"ץ
ז' סיון תרצ"ח	6.5.1938	דבורה	זלקינד
כ"א אייר ת"ש	28.5.1940	שמעון	רוזנבאום
כ"א אייר ת"ש	29.5.1940	ראובן	סברזונסקי
י"ג סיון תש"ה	25.5.1945	ראובן	קנדה
ג' אייר תש"ח	12.5.1948	שלמה	בירקנפלד
ט' אייר תש"ח	18.5.1948	יצחק	לביא
י"א אייר תש"א	12.5.1951	שלמה	שריקי
ג' סיון תשכ"א	18.5.1961	בובה	לרנר
ד' אייר תשכ"ב	8.5.1962	אורית	הראל
כ"ז אייר שכ"ט	15.5.1969	אסתר	יעקובסון
כ"ד באייר שלי"ג	26.5.1973	שרה	גלי
י"ט באייר שלי"ו	19.5.1976	מרים	ספר
כ"א אייר תשל"ו	21.5.1976	מרים	פלג
כ"ז אייר תשל"ז	16.5.1977	ראובן	נגלר
י"ח באייר שלי"ט	15.5.1979	יוסף	עודד
י' באייר תשמ"ב	3.5.1982	חנה	ספיר
י"ד אייר תשמ"ב	7.5.1982	מרים	היימן
כ" ניסן תשמ"ט	5.5.1989	יעקב	לוזי
כ" סיון תשנ"ט	4.5.1999	גמליאל	בעבור
א' אייר תש"ס	6.5.2000	פרידה	גולדברג
י"ב אייר תש"ס	17.5.2000	משה	מלמוד
כ"ח ניסן תש"ה	7.5.2005	בוניה	זק
י"ד אייר תשס"ה	22.5.2005	נוח	כהן
י"ב אייר תשע"ב	4.5.2012	מוינה	דוד

פרטים על אחד מהנפטרים ניתן לקרוא
באתר ההנצחה של אשדות איחוד

גינה קהילתית - למרות שזו לא אחריות ישירה שלי אני מבקש לשתף את בעלי החלקות בניסיוני - השתילים לא יגדלו אם לא יתנו להם "אהבה" עישוב ואולי תוספת מים - נכון שההשקיה היא מרכזית אולם צריך מעת לעת (לפחות פעם בשבוע) לעבור בחלקה לעשב ולתת אהבה לשתילים.

נוי - אנו נכנסים לתקופת הקיץ - נדמה לי שבחצי שנה האחרונה הישוב נראה יפה ומסודר - אנו נעשה מאמצים שגם בקיץ הקשה שלנו מראה היישוב יהיה טוב כל זאת מבלי לבזבז מים בצורה לא מבוקרת.

פסח - למרות שכבר חולקו הרבה מאוד מחמאות הדדיות אני מוצא לנכון להודות שוב לעוסקים במלאכה - פרוט ברשימתה של ראלי. היה יופי.

מחסן ומכבסה - החל מה 1/6/2016 נחייב עבור גיהוץ - עלות של חמישה ₪ לפריט. מטרת החיוב היא כיסוי עלויות אחזקת המעגלה - והעבודה.

אשפת גינן - יש לנו אתר אשפת גזם בחלק הדרומי של הקיבוץ - (אפשר לשאול אותי או את דובי על המיקום המדויק - אין להשליך גזם ופסולת גינה אחרת במקומות אחרים - אנא עזרו לנו לשמור על ניקיון הקיבוץ.

חג עצמאות שמח,

שאל

במועצת החינוך

הנדון : סיכום לדיון מועצת חינוך מתאריך 3 מאי 2016

כללי

ביום ג', 3 מאי התקיים מפגש של מועצת החינוך.

השתתפו בדיון

איחוד - דורון רוזנבלום.
מאוחד - רותי ביסקר, אורית כהן, אלון גניאל.

חינוך חברתי - גיא צליל.

אשדוטף - דקלה מועלם.

יו"ר - אמנון אביגדור.

סדר היום

א. אושרר פרוטוקול מועצת החינוך מתאריך 5 אפריל 2016.

ב. החלפת יו"ר מועצת החינוך

• דורון עדכן כי למכרז שהופץ ניגשו שני מועמדים.

• כרגע הנושא מטופל ע"י צוות האיתור ויובא לדיון במועצת החינוך (במהלך חודש יוני).

ג. סיכום (כלכלי) רבעון א' 2016

• הסיכום הוצג ע"י דורון.

• מועצת החינוך מאשרת את הסיכום ואת הנתונים כפי שהוצגו.

• מועצת החינוך רואה בחיוב רב את ההתנהלות התקציבית של מנהלי המערכת וכפועל יוצא מכך את הביצועים הכלכליים כפי באים לידי ביטוי בסיכום הרבעון.

• בסיכום רבעון ב' 2016 יש להציג גם סיכום של היעדים והתכנים החינוכיים כפי שהוגדרו לשנה"ל תשע"ו (ולא רק סיכום כלכלי).

• את סיכום רבעון ב' 2016 יש לבצע תוך הקפדה יתירה תחת ההבנה כי

סיכום זה הינו משמעותי יותר מסיכום רבעון א'.

• באחריות שני מנהלי הקהילות להשלים הדיון בסוגיית תקציב ההשקעות בתשתית של המערכת (עד לסוף חודש יוני).

ד. שכ"ל קיץ תשע"ו במערכת החינוך

• חינוך חברתי

○ הוצגו מחיר שכ"ל לקיץ (ראה נספח א'). המחירים שהוצגו מייצגים עלייה של 11%-15%.

○ הובהר כי עליית המחירים נועדה בין השאר לתת מענה לגירעון התקצובי אליו נדרשו הקהילות בתחילת שנה"ע 2016.

○ מנהל החינוך החברתי הדגיש כי המחירים שהוצגו הינם לכל תקופת הקיץ, אולם אינם נחלקים בצורה שווה בין חודשים יולי-אוגוסט.

○ המחירים שהוצגו אושרו ע"י מועצת חינוך והם יוצגו בפני פורום ההורים בשבוע הבא (8/5).

• אשדוטף

מנהלת 'אשדוטף' הציגה כי לא יהיה שינוי במחירי הקיץ מהמחיר ששולם בשנה שעברה.

ה. היערכות אשדוטף לשנה"ל תשע"ז

• היערכות אשדוטף הוצגה ע"י מנהלת המערכת.

• כנגזרת מההצגה עלו מס' סוגיות מרכזיות

• **דילמה בהקשר מבנה הגנים בשנה הבאה לאור גודלו הצפוי של גן רימון (הגן הצעיר).**

סוכם כי לאחר שהנושא יידון במועצה (בהשתתפות מרכז הגיל הרך והמפקחת האזורית) תתקיים חשיבה של צוות המטפלות ולאחר הנושא יובא לדיון ממוקד בהנהלה פעילה ושם תוחלט המתכונת של מבנה הגנים.

במועצת החינוך - סוף

לכבודך – ארלט ספדיה

רוקדים במעגל,
רוקדים מאושרים,
מתוך הלב יוצאת
שרשרת של שירים:

שירים של אהבה,
תקווה וגם שלום,
שירים שעטופים
באור קסום וחום.

שרים שירי מולדת,
רוקדים ללא לאות,
לארץ כה נחמדת
ביום העצמאות.

רק לאחר השלמת תהליך זה הנושא יוצג לפורום ההורים (בדיון שיתקיים בתחילת חודש יוני).

• ימי אי הפעילות של המערכת בשנה"ל תשע"ז?

ע"פ מה שהוצג אין שינוי במדיניות שהייתה נהוגה עד כה באשדוטף. סוכם כי מנהלת המערכת תערוך הפירוט של ימי אי הפעילות של המערכת באופן שיסביר את הרעיון המסדר של ימים אלו תוך הדגשה אילו מהם הינם ימי חופש של הצוותים ואלו ימים הינם ימי עבודה.

• דרישת משרד הכלכלה לגידור הפעוטונים

סוכם כי בשלב זה יש להשהות המענה לדרישת המועצה בנושא וזאת בכדי לראות 'לאן נושבות הרוחות' טרם ביצוע מהלכים בלתי הפיכים.

יו"ר מועצת החינוך – אמנון אביגדור

תרבות אביבית

ליל סדר משותף

לאחר שראש השנה לא נחגג השנה באירוע ציבורי, ליל סדר משותף זה כבר לא דבר מובן מאליו. לצורך קיומו התגייסו אנשים רבים, (הרשימה המלאה בדבריה של ראלי בהמשך), בהובלתה הנחושה של ראלי וליל הסדר יצא לדרך.

היתה התמודדות עם הממסד על מחיר שפוי למנה (שכנראה בגלל שהיה גבוה, לא היה אירוע ראש השנה), גוייסו קריינים וזמרים ויחד יצרו בקיבוץ אשדות יעקב, 2016, ליל סדר כהלכתו. ישי יחיאלי דאג למזון, אריק ראובני כמו מידי שנה בהמון השנים האחרונות הכין תכנית ישיבה משפחתית, מפורטת וממוחשבת. וכך נוצר ליל סדר יפה, נעים, טעים ומוכבד.

טקס יום הזיכרון לשואה ולגבורה

התקיים בכ"ז ניסן תשע"ו 4.5.2016. כמו כל שנה, גם השנה נבחר לטקס נושא מרכזי והפעם: **סיפורו של הספורט היהודי** שפרח לפני השואה, חי ופעל בגטאות ובמחנות ורובו נכחד בעשן המשרפות. קם מתוך האפר והיה לחלק מתקומת העם היהודי.

כמדי שנה, כל משתתף שרצה בזה הדליק נר זיכרון אישי, עם הכניסה לטקס, לכבד את זכרם של יקיריו שנספו בשואה.

על ההפקה: **ברוריה שרון לירון ראובני וענת אלתר**- תודה רבה!

מירוץ העצמאות

נבחרת של כ-20 רצים ייצגה את ישובנו במירוץ העצמאות. **אייל אלתר** התגייס למשימה ולקח על עצמו להוביל נבחרת מאומנת למירוץ. ברצינות ומקצועיות רבה, במשך כשלושה חודשים התאמנו חברי הנבחרת במרץ רב לקראת האירוע. והעבודה הקשה והאימונים הרבים השתלמו – **אשדות יעקב איחוד זכתה במקום הראשון!!!** הישג היסטורי.

סוף בעמוד הבא

אם תרצו אין זו הגדה

ביום שלישי 12/4/16, לקראת חג הפסח, **מועדון פעמיים כי טוב**, אירח את אבירם פז, חבר משמר-העמק, אספן ותיק של הגדות פסח. למפגש הוזמנו גם חברי אשדות מאוחד וחברי שער הגולן. אבירם הראה הגדות שאסף וסיפר את סיפורו, חלק מהסיפורים, הוציא אבירן באלבום מהודר – על הגדות וסיפוריהן שנקרא: "יציאת מצרים בימים ההם ובזמן הזה".

טנזניה וזנזיבר

יום ג' 3.5.16, מועדון חברי אשדות מאוחד הזמין את חברי מועדון "פעמיים כי טוב" באשדות איחוד למפגש עם חוה גלעוז לשמוע את רשמיה ממסע בזנזיבר וטנזניה.

קציר העומר תשע"ו

"שבולים, שבולים, שבולים – עומרים נביא הגורנה בר באוסם נאגורנה – שבולים, שבולים, שבולים" שרהליה שרון היא לא רק מנחה מפורסמת של שירה בציבור. היא גם מפיקה, חסרת מעצורים. היא החליטה להמשיך ולשמור את טקס קציר העומר, ושום מכשול לא עוצר אותה לקיים אותו. היא גייסה צוות קטן, חסרים רקדנים היא מודיעה לאנשים שהם רוקדים, חסרים קריינים היא מגייסת, קוצרים בחרמש היא מתאמת – אין מי שיכול לסרב לה וכך נבנה הטקס. וביום חמישי 21.4.16, ערב לפני ערב חג הפסח, בשדה השיבולים הצמוד לגדר המערכת התקיים הטקס.

רבים הגיעו, הילדים השתכשו בים השיבולים, אח"כ שרו, צפו ברקדנים, ולקראת סיום צפינו בקציר חרמשים מרשים, הילדים אילמו אלומות ועברו להכנת פיתות בטבון (ביעור החמץ).

תודה לשרהלה וסיוון רובינו. למרות שהודיעו שבמקום אין כסאות, זה צרם את העין לראות חברים ואורחים מבוגרים עומדים לאורך כל הטקס.

תרבות אביבית - סוף

מה צריך להביא?

נעליים סגורות ונוחות (בעדיפות לסגנון של נעלי ספורט), בגדים נוחים בהתאם לעונה, המלצה לכובע ומקדם הגנה וכמובן - מצב רוח טוב!

מחיר למשתף: 100 ₪. המחיר כולל אוטובוס, הדרכה וארוחת בוקר וצהריים. בבקשה הרשמו בהקדם במייל

tarbut.ashdot@gmail.com או

בנייד 0508651943 אצל עדי גל.

עד ליום ראשון 15.5.16, ההרשמה מחייבת.

גינה קהילתית

הגידולים ששתלנו בגינה צומחים וגדלים ויחד איתם גם העשבייה...

זה הזמן לבוא ולעשב, העשב עוד לא גדול מדי ויוצא בקלות.

כפי שאמרנו בהתחלה: תנאי להצלחת הגינה הוא השקעה והתמדה. לכן בואו לעשב כדי שתוכלו להינות מהגינה ומהיבול.

המעשים המילים והאותות

יום שישי ה' באייר תשע"ו. 13.5.16

מוזיאון בית אורי ורמי נחושטן. אשדות

מאוחד. מפגש עיון על תרבות קיבוצית לרגל תערוכתו של נתן טל "אסיף" והשקת קטלוג העבודות.

10:00 התכנסות. 10:30 ברכות: רותי שדמון, יונה פריטל, יובל דניאלי

10:45 נורית פיינשטיין. קווים לדמותו של החג הקיבוצי. עיון ביצירתו ובהגותו של מתיתיהו שלם.

מיכאל וולפה - על חייהם של מוזיקאים יוצרים בקיבוץ, היום. נתן טל דברי תגובה וסיכום

במוזיאון מוצגת גם תערוכתה של שלומית לביא.

חג שמח – עדי ויונתן

רשימת רצים מזינוק לסיום:

גלעד פולק, זיו שקד, רון שקד, אתי דוד, יובל פרידר, אלי משה חי, עידן ברון, יותם שוחט, מאט (גרעין צבר), מייגן שילדס / בארי, ניר קוצ'וק, שי ועקנין, מוריה ברון, יונתן שטיינדל, סער עדוי, עילאי מידלר, ליה פלטיני, מתן שימרון, דותן אלתר, ישי יחיאלי.

רצים מחליפים - אורן ראובני, תו איתן, נועה ברנוף אורן ברגר שהיו חלק מהאימונים וההכנות.

רם הראל, וג'ארד מגרעין צבר שהתכוונו, נכוננו לרוץ ולא יצאו שבת מהצבא. שי ומאט מילאו מקומם ברגע אחרון.

ניר קוצ'וק, יובל אופיר שאימנו את הבנות הצעירות במשך כל התקופה, שאפו ענק! אורן ראובני שעזר בהכנות וסגירות אחרונות של הנבחרת.

גיא צליל, יותם בארי, ענבר אלתר, שהקפידו ללוות את התהליך לתמוך, לעזור לתת עצה, ובעיקר להשמיע רוח חיובית.

יום הגבר 20.5.16

8:00 נפגשים ברחבה שליד תאי הדואר.

9:15 הגעה לרמות מנשה, שם תחכה לכם פרישה של כריכים, שתייה קרה וחמה.

10:00 חלוקה לקבוצות ותחילת פעילות

O.D.T תחרותית. בפעילות תיהנו ממגוון רחב של משימות חווייתיות ומאתגרות מסוגים שונים.

13:15 ארוחת צהריים מפנקת!

שעת חזרה משוערת 16:00

הגיע ליל פסח...

סיכום ליל סדר תשע"ו – אפריל 2016

עת שנוזקתי לעזרתה. לסמדר ינאי שעל אף שלא חגגה עמנו את ליל הסדר, דאגה לתליית שלטי השבטים והכינה את המודעה הנפלאה שעל לוח המודעות התנוססה. לברכה פונדק על קישוט הבמה, לנועם שוחט על הכנת ההגברה, לאורן ראובני על הפעלת ההגברה, לחגי ברוך, קטיה ואופיר קיים על החד גדיא, להדס קיים שהתייצבה בכל רגע שניזקתי לה, לאפרת ספיבק על שלקחה אחריות למתנות האפיקומן, לאריק ראובני שכבר 30 שנה אחראי על סידור מקומות הישיבה, ולכל אלו שלקחו חלק בשירה ובקריאה, על נדיבותכם הרבה ועל תרומתכם החשובה מאין כמוה - תודה!

לכל המסובים שהוסיפו לאווירה אני אומרת עם כל הכוונה ועם כל הלב - תודה.

ולבסוף, בקשה קטנה צנועה, בואו נתגייס כולנו לתת כבוד לעומדים על הבמה, על מנת שנוכל להתבשם בדברים הנפלאים שהם נושאים בפייהם.

איך מבצעים זאת, אתם ודאי יודעים!!

- יהי רצון שנוכה כולנו לעשייה חשובה בעתיד.

חג עצמאות שמח,

ראלי ראובני

כשדברים טובים קורים זו הרגשה נהדרת, וכשמספרים אותם לאחרים, החוויה פשוט לא נגמרת. מילה למילה נשזרת, הערכה עם הכרת תודה נמהלת.

"תהא ידך נכונה לעזרה ולא לשונך" (גיוזפה גריבלדי)

לשאול אלתר היקר, פתחת את הלב והושטת לי את ידך להגשמת ליל הסדר תשע"ו, גילית מעבר לרצון הטוב גם מקצועיות ומסירות אינסופית. אין גבול לתודות שאני חבה לך על זה.

לך, שרה'לה שרון שהיית רב החובל של הספינה, שהצלחת במיומנות מדהימה, לקחת אותנו למקומות קסומים בהגדה.

בתפילת "נשמת כל חי" אומרים:

"אילו פינו מלא שינה כים, ולשונו רנה כהמון גליו... אין אַנְחָנו מְסַפִּיקים לְהוֹדוֹת לָךְ."

ברצוני לומר לך אישה ענקית עם נוכחות וכוונה - מילה אחת ויחידה

מילה קטנה שכל כך הרבה מכילה ומלאה בהערכה, בהוקרה, בהערצה, באמונה, בהכרה - תודה!

מאחלת לך, עוד הרבה שנים טובות עם הרבה עשייה ונכחות.

ל-ישי יחיאל, הלכת איתי בראש אחד לאורך כל הדרך, רציתי לומר לך תודה מכל הלב, בעיקר על האישיות, הרצון לתרום, להשתלב. הכל בוצע ביסודיות תוך רצון עז להצלחה. ואם תמשיך בדרך זו - את עתידך המאושר תבטיח.

אני רוצה להודות באהבה, בהערכה ובהוקרה, לשותפיו של ישי- עטאף, שריף וכל צוות המלצרים, על סידור חדר האוכל לתפארה והגשת האוכל הטעים בכלים נאים. לעדי גל על האמון שנתנה בי והתמיכה בכל

נעים לומר פסח

לנהל ערב כה ארוך ומורכב זו עבודה קשה, מפרכת.

את שרה, מנצחת, מזמינה, שופעת הומור וחיוך ומזיעה כהוגן.

כל אלה והזיעה הניגרת הם החומרים מהם עשוי ערב איכותי שכזה.

קוסמים כנראה יודעים לעבוד קשה.

אשרינו שזכינו.

ברכה פונדק

משתתפים באבלה של משפ' אורי
ודני שיפר

במות האח - **עמוס שפר ז"ל**
בית אשדות

משתתפים באבלה של משפ' ניב ליש
במות האב - אליהו ז"ל

בית אשדות

נעים לומר זאת (כפי שנהג ישעיהו לכתוב בעלון)

איפה אתם בפסח?

שואלת עצמה כל משפחה ענפה מיד אחרי פורים.

גם אנחנו היינו בסבב הזה כשבסופו הוחלט: אנחנו בחדר האוכל.

הרמת גבות קלה אפפה אותנו אבל ההחלטה נפלה.

ואשרינו.

זכינו לחוויה קיבוצית נפלאה בטעם של היום עם פזילה קלה לפעם.

ראלי ראובני, תודה לך על שעמסת על כתפיך את הרצון שיהיה לנו חג.

ישי יחיאלי, חדר האוכל על כל פרטיו וכליו הזהיר ביופיו, והאוכל - שופרא דשופרא.

סמדר ינאי, תודה על לוח המודעות ובדי הבטיק נושאי השבטים שנתלו מבעוד מועד, תפאורה בת כמעט יובל שנים.

ושרה'ה שרון הקוסמת הגדולה.

בשתי ידיים ופסנתר כבשת ציבור ענק, מעל ארבע מאות איש, ציבור רב-דורי, תינוקות, ילדים, בוגרים וקשישים, כולם כולם נענו לך וחיו למוצא פיך.

משפחות משפחות, קראו, שרו והציגו, לכולם הענקת מילה טובה ומלטפת.

אפילו לצוות המלצרים שבאו לשרתנו בחג, נתת במה ויחס של כבוד:

"הבאנו שלום עליכם". שרנו יחדיו במלוא גרון.

נהרא – האירוח הטוב באשדות יעקב

בית איל, צל תמר, פלונטר, נהריים, מרכבות ברקאי, בית אורי ורמי, רוץ ויטראג', חדר

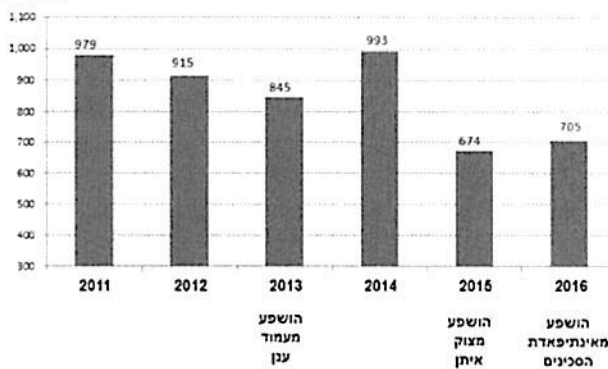
האוכל וכל מי שעוד ירצה – כל המשתתפים חושבים שזה צעד נכון רק לא בדיוק יודעים איך ליישם את זה.

ונחזר לנהרא: התיירות בארץ, בעיקר זו המבוססת על תיירות נכנסת מחו"ל, במצב לא טוב. ממבצע "עמוד ענן" ועד "אינתיפאדת הסכינים" יש ירידה בתיירות

לינות תיירים במלונות בחודשי מרס ב-5 השנים האחרונות (מרס 2016 בהשוואה לחודשים המקבילים ב: 2011-2015)

מרס 2016: ירידה של 29% לעומת מרס 2014 (לפני צוק איתן)

אלפי לינות

הנכנסת. ראה גרף לינות תיירים בחודש מרס ב – 5 השנים האחרונות.

למרות המצב הזה, נראה שהשליש הראשון של השנה יסתיים בנהרא על פי התכנית, ונראה ש... "אם ירצה השם", ועוד כמה גורמים, זו תהיה אחת השנים הטובות של נהרא. (האמת אמא שלי לא הרשתה לי לכתוב תחזיות כאלה מחשש עין הרע, אבל קשה לי להתאפק).

אנחנו משערים שמה שתורם למצבנו הסביר הוא כניסה חזקה יותר לשוק הישראלי, תיירות הפנים של משפחות, שוק שמשלם יותר מהתיירות הנכנסת. ומושפע פחות מאירועים ביטחוניים.

איך נכנסנו לשוק הישראלי? שכרנו חברת שיווק באינטרנט שמקדמת אותנו בתחום

סוף בעמוד הבא

נדמה שכבר ימים רבים לא דיווחנו מה קורה בנהרא – האירוח הטוב בקיבוץ אשדות יעקב, אז הנה אנחנו בסופו של אחד החודשים הטובים שלנו בשנה חודש אפריל שיש בו את שבוע הפסח. השנה, הביקוש לפסח היה, די היסטרי, נדמה שאם היו לנו 100 חדרים היינו ממלאים אותם. אז התפוסה הייתה גבוהה ויחד עם זה, עבר עלינו בכף, ללא אירועים מיוחדים. המערכת תיקתקה כמו שעון, כל יומיים התחלפו כמעט כל 44 החדרים מה שיצר עומס גדול מאד על חיה וצוות המנקות ויחד עם זה הם עמדו במשימות. גם חדר האוכל הצליח להשביע ולהפתיע את האורחים שלא הפסיקו לשבח את המקום.

הצוות יציב עם שינויים קטנים: אדוה אלגריסי – מנהלת, אסתי גל מנהלת הזמנת קבוצות, ירדה לחצי משרה ובחצי השני מתמסרת יותר לעבודה בקוסמטיקה, חיה כהן – מנהלת את משק הבית בקור ובחום, ואני, יונתן בשיווק וכל-מיני.

גם **הסטודנטיות** שלנו יציבות: נריה אפרת, שקד איתן, גוני אלטר ויעל מתייצבות על פי הסידור השבועי, בימים ובעיקר בערבים ובסופי שבוע וחגים ורק מדפנה בן נאים נפרדנו באירוע חברתי / גסטרונומי – סדנת אפייה בה למדנו לאפות ואכלנו את מה שהכנו.

ביחד עם היציבות, יש גם שינוי. לפני כחצי שנה, נפרדנו מפנחס סוננברג שהיה היו"ר של נהרא במשך למעלה מ-10 שנים ובמקומו קיבלנו כיו"ר את **ישראל בן ארצי** שהחל את דרכו המלונאית כמנהל במלון הגושרים, המשיך בניהול המלון בגינוסר ומשם ממשיך להיות יו"ר ויועץ באתרי תיירות שונים. ישראל נמצא אצלנו ובנהריים כיום בשבוע ומלווה אותנו, בעיקר את אדוה, בצורה מקצועית רצופה. לאחר שהכיר היטב את המוצרים שלנו, במקביל לליווי, ישראל מנסה, ביחד איתנו, ליצור את: **תיירות אשדות**, הכוונה של ישראל היא לאגד את כל אמצעי התיירות בשני הישובים שיעבדו בשיתוף פעולה, שיפרו אחד את השני: נהרא,

נהרא – אירוח כפרי - המשך

שוב, עם הרצפה הזו. אז לאחר שנתיים, נאלצנו להחליף שוב את הרצפה בחדרים. איש הפרקטים (בהלול) אמר לנו שיש עכשיו פרקטים מעולים, עמידים למים ולשחיקה

והתלבטנו מאד, האם שוב פרקט שהוא שקט, רך, נעים, חמים ויוקרתי או לעבור לקרמיקה, ביקרנו בתי מלון שיש בהם פרקט ונוכחנו שאכן יש פרקטים טובים מזה ששמו אצלנו ויחד עם זה, אורך החיים שלו, בבית הארחה שלנו מוגבל ו... קראנו למיכה שבארבע פעימות החליף לנו את הרצפה ב- 20 חדרים, לקרמיקה דמוי פרקט. בהזדמנות זו שהחדר הופשט מריהוט ווילונות, מיכה וצוותו גם עשו בכל חדר תיקוני צבע והחדרים ערוכים ומוכנים לפסח.

ומה הלאה?

מאד חשוב לנו שיאושר שיפוץ בית 71 הוא הבית הדו-קומתי שלנו שלא שופץ מאז היווסדו כאירוח כפרי, לפני כ-18 שנה. אומרים שבתזמון כל 7 שנים צריך לבצע שיפוץ רציני בחדר ולהחליף את כל תכולתו, אנחנו חסכנו את זה, אבל לא יכולים לחכות עוד יותר, חייבים לשפץ. לאחרונה בחרנו ארכיטקטית שאמורה להגיש לנו הצעות לשיפוץ ואנחנו מקווים שעם תום העונה, נובמבר השנה נוכל להתחיל לשפץ.

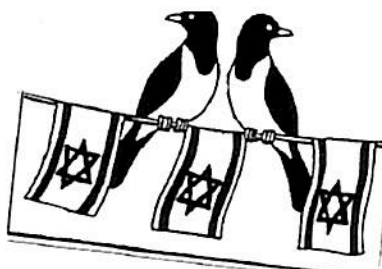
הנוי שלנו מתחזק ברמה טובה, יש הזמנות קדימה!

מה עוד נחוץ?

שנהיה בריאים ושמחים!

כל השאר כבר, יסתדר.

רשם: יונתן

הזה. החברה יצרה לנו אתר אינטרנט חדש המתעדכן באופן תדיר עם מאמרים, הצעות לבילוי בעמק ומבצעים. החברה מחזיקה את הפייסבוק שלנו, מקדמת אותנו בשני פורטלים תיירותיים: Weekend Zimmer, ביחד איתנו, שולחת ניוזלטר חודשי לסוכנים ולאורחים חוזרים ולא מפסיקה לטפטף לנו רעיונות שיגדילו לנו את ההכנסה. קשה למדוד, מה בדיוק גרם לכל טלפון ויחד עם זה, התחושות של מי שיושבות ליד הטלפון הן שאנחנו מוכרים יותר ולכן מתקשרים יותר.

במקביל, ממשיך זרם הקבוצות מחו"ל שנהנות פה ומבקשות לחזור ונאלצנו השנה להעביר קבוצות כאלה לדגניה ב', האון, עמיעד ועוד.

שכלול נוסף. בינואר 2016 התחלנו לעבוד עם תכנת ניהול מלון חדשה, תכנה שיש בה אפשרות להזמנות און-ליין, כלומר אנשים בארץ או בחו"ל יכולים לתפוס חדר באירוח שלנו באמצעות Booking או דרך האתר של נהרא. שיטת ה"הזמנות הישירות", בעולם התיירות, נמצאת כל הזמן בעליה, כל שנה, יותר ויותר אנשים, מזמינים חדר מלון בלי לדבר עם אף אחד. רבים, אפילו מאיתנו, כבר מזמינים מלון בחו"ל בשיטה הזו. והישראלים, שרגילים לזה, מזמינים גם מלון בארץ באותה השיטה וכך יכול לקרות שמגיעים בבוקר לעבודה ורואים כמה חדרים נתפסו הלילה. החברה שמקדמת אותנו באינטרנט מלווה אותנו בכניסה לשיטת ההזמנות הישירות ואנחנו ומאד מרוצים.

במסגרת ההכנות לפסח החלפנו ריצפה ב-20 "חדרי הגן" וזה סיפור עם מוסר השכל:

בשיפוץ 20 חדרי הגן (חדרי חברת הילדים) לפני כשנתיים, החלפנו את רצפת הבלטות לרצפת פרקט, פרקט שנראה יפה, חמים ושקט. מחוסר ניסיון ומרצון לחסוך, קנינו, כנראה, פרקט זול והוא נשחק במהירות וכך, אחרי שנתיים ריצפת הפרקט של החדרים נראתה נורא וקיבלנו על כך תלונות מאורחים. בטח גם אמא שלכם אמרה לכם שלקנות זול זה הכי יקר וזה שיעור שלמדנו,

הנבחרים

אימון מתקדם, וסיימה קורס מפקדים בשיבטה.

לפני כחודשיים התקשרו אלי לשטח, היא משחזרת, ואמרו שאני מוזמנת לראיון אצל קצין השלישות של פיקוד צפון. בראיון נשאלתי שאלות רבות כמו: מה עשיתי לפני הצבא, מדוע לא יצאתי לקצונה ואם זכור לי ארוע מיוחד מהשרות. בקיצור תחקיר שלם. עברו שלושה שבועות ובתום שבוע שטח אינטנסיבי (אימון פלוגה) קראה לי המ"פית ובישרה לי בחיך גדול ובגאווה, שאחרי מיון קפדני נבחרתי למצטיינת נשיא. בהמשך נפגשתי עם מפקד היחידה שלחץ לי יד ואמר 'כל הכבוד' וגם בטקסים הרשמיים של החיל הדבר צויין על ידי המפקדים. כמובן ששלחתי מיד הודעה להורים, שעבורם זו היתה הפתעה גדולה, למרות שהאמינו בי לכל הדרך. כנ"ל לאחיות, ומכאן זה התפשט לכל הגזרה וקיבלתי המון הודעות תמיכה ופירגון.

כשבוע לפני הטקס עלו 120 המצטיינים לירושלים והחלו בחזרות. דקל מציינת שחלקם נבחרו כמצטיינים בשל ארוע מסויים וחלק אחר באים ממקום של תפקוד טוב כמו במקרה שלה.

פלוגת המצטיינים מתגוררת באכסניית בית וגן ובמהלך חזרות נוצרות חברויות מאד מעניינות. זו חוייה מאד מאד גדולה שנותנת טעם טוב לשרות, משהו שונה שלא הכרתי עד כה.

הטקס יתקיים ביום חמישי הקרוב בתשע וחצי בבוקר וישודר בערוצי הטלוויזיה. על פי הנוהל עומדים המצטיינים בשורות, כאשר כל אחד נקרא בתורו ומקבל תעודה חתומה וסיכה מוזהבת. כל משפחה קיבלה שני כרטיסים, אבל מאחר ואנחנו משפחה גדולה יחסית וגרים רחוק, הצלחנו להשיג עוד כרטיסים, כך שגם האחיות שלי והחבר אור (שמשרת עם דקל באותו גדוד) יזכו להכנס.

סוף בעמוד הבא

סמ"ר דקל איתן

שנתיים וחצי משרתת דקל איתן (בתם השלישית של רונית ודודו, ונכדתו של גמליאל) כלוחמת MLRS (מערכת מתוחכמת לשיגור רקטות של חיל התותחנים). לאחרונה קיבלה קידום לתפקיד סמל פלגה (מחלקה) שזה קידום משמעותי ואחריות יותר גדולה. אך כל זה מתגמד לנוכח הבחירה בה לימצטיינת נשיא, כבוד השמור ל-120 חיילים וחיילות, ובעוד יומיים (12.5) תקבל תעודת הוקרה וסיכה מידי נשיא המדינה רובי ריבלין והרמטכ"ל אייזנקוט.

דקל היא השניה במשפחת איתח המורחבת שזוכה לתואר 'מצטיינת נשיא'. קדמה לה עידן גורן, בתם של אמנון וטלי, ששימשה כמשקית ת"ש בחטיבת כפיר.

אהבתי מאד את המימשק שלי עם החיילים, מספרת דקל, שויתרה על קורס קצינים, והתפקיד הנוכחי מבחינתי הוא מה שרציתי להשיג לקראת השחרור. אצלנו ביחידה, היא מתארת, יש שילוב של לוחמות לצד לחמים, ואין זה נדיר למצוא בנות בתפקידי פיקוד בכירים, כמו המ"פית שלי. דקל התגייסה בנובמבר 13 לחיל התותחנים, עברה טירונות,

הנבחרים - סוף

מפוארת בחטיבת הנחל ובפלחה"ן בפרט, החל מאבנר אלטר ז"ל שנפל באסון המסוקים, שני אחיו עומר ואסף וגם מתן שימרון ובר זנדאני מאשדות מאוחד. אחותו של רם, סתיו הראל, לומדת חינוך מיוחד במכללת אוהלו (שנה ראשונה) וגרה באשדות מאוחד עם החבר מתל קציר. רם שאמור לצאת מחר לחופשה, לא יודע עדיין מה החבר'ה מכינים לו ולדקל, אבל הם מצפים להפתעות...

אבנרון

'אני בן אדם שכל מטלה שנותנים לו יעשה על הצד הטוב ביותר, וישאף תמיד לעשות מעבר לנדרש' מסבירה דקל את הסיבה מדוע בחרו בה למצטיינת נשיא. הגעתי למקום הזה אחרי עבודה מאד מאד קשה, וכמו כל דבר בחיים שלי, אם זה כדורסל או פעילות חברתית, אני תמיד שואפת לטופ כי זו הדרך שאני מאמינה בה. קצונה? לצערי כבר מאוחר מדי ולכן אני משתחררת בנובמבר, בתום שלוש שנים של עבודה קשה מאתגרת ומלאת סיפוק. מה הלאה? בינתיים אין לי תכניות להמשך. שוויה שוויה.

אני חושבת שהשנתון שלנו באשדות מאד מוצלח, אומרת דקל בצניעות האופיינית לה. כל הבנים משרתים בקרבי וגם שתי בנות (נועם לוי ואני), וזו תעודת כבוד למשפחות ולקיבוץ וערך מוסף לחינוך ולערכים שקיבלתי בבית, ועל כך תודה ענקית להורים ולאחיות שלי שתמיד פירגנו מרמת האוכל, ההסעות והכל.

סמ"ר רם הראל

בעוד אנו מפרגים לדקל על הכבוד הרב שהביאה למשפחתה ולקיבוץ כולו, קיבלה משפחת הראל הודעה משמחת לא פחות, שבנם נבחר למצטיין אוגדה 162. הראל המשרת בחטיבת הנח"ל בתפקיד קשר מ"פ בפלוגת ההנדסה (פלחה"ן נח"ל) קיבל הודעה מהבוס שלו שיש טקס עוד שבועיים ביד בנימין, ושהוא, המ"פ, המליץ עליו כחייל מצטיין. לפני שבוע התבשר רם שהמועמדות שלו אושרה, ובעוד שבועיים יקבל ביחד עם 50 חיילים נוספים מהאוגדה אות הערכה. די הופעתי האמת, להיות אחד מתוך 50 המצטיינים באוגדה, אומר רם, שלא מזמן נפרד מאביו יוסי ז"ל. כמובן שהתקשרתי למשפחה לבשר, והידיעה עברה תוך זמן קצר למשפחה המורחבת וכולם בירכו. רם שמתחיל בימים אלה קו באזור שכם, מציין שכרגע המצב שם די רגוע, אך קיים חשש מחיכוכים עם מתנחלים וערבים כאחד, וזה מצב מורכב למדי. עשינו הכנה כיצד להעריך לפעילות מסוג זה, ומקוים שנעבור את התקופה בשלום ולאחריה יוותר לי תודש בלבד לשחרור. רם מציין שלאשדות מסורת

מהנעשה בדור הצעיר

מהנעשה בדור צעיר.....

דקל איתן שלנו מצטיינת נשיא

*מצביטת תמיכי בעשייה החסונה
שבה את
לוקחת חלק. תמיכי להוביל,
ליצור ולהצטיין.
טאית בק מאור ומצדיעים ...*

חלוציות אין למצוא בספרות – אלא
כל אדם צריך ויכול למצוא אותה – בלבד.
יש בדרך כלל שני סוגי אנשים:
סוג אחד שאוהבים לקבל
סוג שני שאוהבים לתת.
אין הבדל מוחלט בין שניהם, כי כל אדם
צריך לקבל, אחרת אינו יכול להתקיים.
אבל יש אנשים שהנאתם הגדולה והעיקרית
היא שהם נותנים, הם יוצרים,
הם מחדשים.
אינם חיים כך על חשבון מעשיי אחרים.
הנטייה והתענוג לתת, ליצור, לחדש
זוהי החלוציות. (ד.בן גוריון)

*ובפכות טק לרק הפאל שנהפך להיות
מצטיין אוטצה בחטובת הנחיל – כל הכבוד 191*

טאית ומצדיעים:

191 צדיע

קבול אשדות יעקב איחוד

לדגל שלי / סמדר שיר

אילו לדגל היו שתי עיניים,
הוא היה מבקש לראות
יותר פריחות וזריחות ושקיעות,
פחות רובים, מצבות ודמעות,
אילו עיניים היו לו,
לדגל שלי.

אילו לדגל היו שתי אוזניים,
הוא היה מבקש לשמוע
יותר שירים וצחוקים ושמחה,
פחות בכי, אנחה וגניחה.

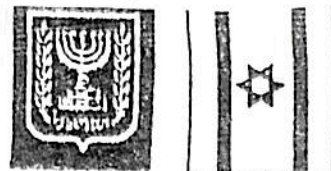
אילו לדגל היו שתי שפתיים,
הוא היה מבקש לומר
יותר תודות על ברכה מאירה,
פחות תפילות לישועה מהירה.
אילו שפתיים היו לו,
לדגל שלי.

לדגל שלי,

שתי עיניים אין לו,
אך הוא אינו עיוור,
שתי אוזניים אין לו,
אך הוא אינו חרש.
שתי שפתיים אין לו,
אך הוא אינו אילם,
כי לב רחב בו פועם,
לב כחול-לבן,
שבכל חושיו ותחושותיו
עוד הולם וחולם.

מרוץ לפנתיאון

שבוע וחצי לפני המרוץ עשינו אימון, במהלכו כל רץ התבקש לעשות את הקטע שלו כדי לקבל תחושה אמיתית של מה זה אומר, על כל המשמעויות של כאב ואי נוחות. יום לפני המרוץ ערכנו 'מפגש מנטלי' עם דגשים לגבי תזונה נכונה, חימום, מנוחה לפני והימנעות מבילויים מיותרים.

ולמרוץ עצמו. ליויתי את עשרים הקטעים באופנים, אומר איל, ולא חדלתי להתפעל מנבחרת שכל אחד ואחת בה נותן את המאה אחוז ומסיים את הקטע כשהוא סחוט כמו לימון. שיבוץ הבנות, שבעבר נחשב לנושא די מורכב, קיבל תפנית דרמטית בעקבות שיבוץ של **ניר קוצ'וק ויובל אופיר**, שנעטרו לבקשתי והתגייסו במלוא המרץ לאמן את הילדות, דבר שלא נעשה עד היום באשדות, והיתה לו משמעות מרחיקת לכת רבה. היו לנו בנבחרת מספר חיילים שלא ידענו עד הרגע האחרון אם יגיעו לחופשת שבת או לא, ולכן גייסנו מחליפים ואימנו אותם כמו את שאר חברי הקבוצה. האימונים התקיימו לרוב בקבוצות קטנות ובהדרגה אנשים נכנסו לתוך הסרט שהנצחון חשוב לנו, שאנחנו נבחרת מגובשת, ותחושת השליחות הפכה למדבקת. הרגשנו את זה בעיקר עם ילדי בית ירח, שלקחו אחד את השני והתאמנו בשיא ברצינות. בקטעים אלה נעזרתי מאד באורן ראובני ובדודן וענבר אלטר שעשו עבודה פרטנית ועזרו לי מאד לחבר את הפרטים לקבוצה..

מראש אמרתי, שפחות ממקום שלישי יהיה מבחינתי כישלון (בכל ההיסטוריה הגיעה אשדות פעם אחת למקום השלישי וזה קרה אחרי שקבוצה נפסלה). ידעתי שחייבים להביא הישג. לא ברור אם מקום ראשון, אבל נילחם וניתן תחרות אמיתית ואז הכל יכול לקרות. שידרתי לחברה שאותנו אף אחד לא יפחיד ושנחנו לא פחות טובים מאף אחד. במנטליות שלי כמאמן, לא עסקתי בכלל ביריבות שלנו, כי ידעתי שזה לא ממש משנה. ידעתי שאני צריך להביא המשך בעמוד הבא

"נצחון היסטורי!!" כך נכתב באתר קהילנט המקומי. "אחרי שנים של אכזבות זוכה אשדות איחוד במקום הראשון במרוץ העצמאות ובפער אדיר. תוצאה של התגייסות רצינית ואחדות יישובית. כל הכבוד לרצים כל הכבוד למעודדים. אשדות איחוד אימפריה"

האיש שראוי לקרדיט מרכזי בהצלחה חסרת התקדים הוא **אייל אלטר**, מאמן קבוצת הרצים, שנעתר לבקשתם של יותם בארי וגיא צליל להכין קבוצת רצים למרוץ העצמאות המסורתית של עמק הירדן. בתחילת הדרך, מתאר איל, הציע לי גיא להתחבר עם המאוחד לקבוצה אחת. עוד אני חוכך בדעת, קיבלתי טלפון מגל מלמוד שאמר: 'אייל רק הוגנות. לא משנה מה קורה, אתה לא עובר על החוק', וכך נהגתי לכל אורך הדרך. ועוד הוסיף גל: 'אנחנו קיבוץ חזק, ולא צריכים להתאגד עם אף אחד, גם אם זה יוריד אותנו מקום או שנים', ואכן הקבוצה כולה היתה על טהרת אשדות איחוד.

כבר בישיבה הראשונה שהתקיימה בחודש ינואר, אמרתי שהמטרה צריכה להיות ניצחון, וכדי להשיג אותה נצטרך לבנות שלד של רצים ולהתחיל במשטר אימוניים קפדני. בניתית תוכנית אימון ל-14 שבועות, יצרתי קבוצת ווטסאפ ושלחתי לכל אחד מהרצים תוכנית אימוניים שבועית. התחלנו עם שלושה אימונים בשבוע ובהמשך עלינו לארבעה. היה די קשה לבנות תכנית אימון פרטנית משום שהקבוצה בנויה מגילאים שונים, חלק נכבד הם ילדים שמשתתפים בחוגים או ילדות שקצת מתביישות. מאחר ואני לא מעורב ביומיום של קהילת אשדות, היה לי קצת קשה לייצר תקשורת אישית, אבל לשרותי עמדו חברה מצויינים שידעו לעשות את החיבור. צריך לזכור שאין מדובר במבצע של אדם אחד, ואתה צריך 'פרשים' שמחברים בינך לבין האחרים כאשר אחת השאלות בהן התלבטתי היתה כיצד אני בונה תוכנית עבודה לקבוצות קטנות. נחסוך מכם את מסכת האימונים שהיוו מבחן מגבש וחשוב מאד בפני עצמו, ונגיע לישורת האחרונה.

המרוץ לפנתיאון - המשך...

עלינו איש לא שמע קודם התחרות וזה חלק מהבדלי הגישות.

אשר לטקטיקה - אין פה עניין של טקטיקה כי קטגוריות הגיל ידועות מראש וקשה להפתיע, ולכן הקדשתי הרבה תשומת לב לעבודה פיזית ומנטלית בגילאים הצעירים כי ידעתי ששם יש לי יתרונות יחסיים.

אין לי ספק שהרוח האשדותית עמדה במבחן אומר איל (אפילו מירהליה שמיר מחאה כפיים כששמעה על הניצחון...). ידעתי שהכל אפשרי, שאנחנו לא מתחרים מול אלופי עולם אלא מול אנשי קבוץ כמוני וכמוך וצדק חבר מאפיקים שאמר לי שאשדות איחוד היא הלסטר סיטי (אלופת הליגה הטריה של בריטניה בניגוד מוחלט לציפיות) של מרוץ העצמאות.

למרות שיש לו עסקים מצליחים בארה"ב (עשר שנים) וְחִבְרָה בת"א, אייל אלתר רואה באשדות סוג של בית, וחי את החלום לחיות בעתיד במקום שבו מתגוררת רוב משפחתו העניפה. אשר לתחרות בשנה הבאה? ברור שזה לא עבודה של איש אחד, הוא אומר, ולבנות נבחרת שבכל שנה מתחלפים בה רצים, היא בראש וראשונה משימה קהילתית, כדי להבטיח שהמסורת שבה התחלנו אתמול, תישמר גם בשנים הבאות.

רשימת הרצים לפי סדר התחנות:

גלעד פולק, זיו שקד, רון שקד, אתי דוד, יובל פרידר, אלי משה חי, עידן ברון, יותם שוחט, מאט (גרעין צבר), מייגן שילדס בארי, ניר קוצ'וק, שי וקנין, מוריה ברון, יונתן שטיינדל, סער עידו, עילאי מידלר, ליה פלטיני, מתן שימרון, דותן אלתר וישי יחיאלי.

רצים מחליפים: אורן ראובני, תו איתן, נועה ברנוף ואורן ברגר, שהיו חלק מהאימונים וההכנות.

רם הראל, וגארד (גרעין צבר) התכוננו לרוץ אך לא יצאו שבת.

סוף בעמוד הבא

חיבור טוב כדי שברגעי האמת אנשים יתנו את כל מה שיכולים וקצת יותר מזה. לאורך המרוץ, המחולק ל-20 קטעים, היה ליווי ותמיכה של אנשי סגל הקבוצה שעודדו ודירבנו את הרצים ללא הפוגה, וכמובן אנשים מאשדות שנעמדו בנקודות שונות במסלול כדי לעודד ולהריע.

בחלק הראשון, ולמעשה עד הקטעים לאורך כביש 90 וצפונה, היינו במקום שלישי במרחק נגיעה משער הגולן/מסדה ואפיקים. בקטעים האחרונים הצבתי, בכוונת מכוון, רצים מאד איכותיים, וזה, בסופו של יום מה שהביא לנו את הניצחון. ליה פלאטין עקפה מתחרה והביאה אותנו למקום השני ואז מתן שימרון עקף את הרץ היחיד שנותר לפניו והביא אותנו למקום ראשון, דותן אלתר הגדיל את הפער עוד יותר וישי השלים את המלאכה כשגזר את הסרט. הקטע האחרון, בתחרות שהוא קריטי ביותר, אומר איל, שמור בדרך כלל לאבי מקמל, אלא שהפעם הוא עסוק באימונים לקראת תחרות 'איש הברזל' וחשש להפצע, ולכן פניתי לישי, ששלושה שבועות בלבד לפני המרוץ החל להתאמן. לישי היה חשש שהברכים שלו לא יעמדו במאמץ, אבל בעזרת אימונים אישיים שעשה עם דותן, הצלחנו להביא אותו לכושר מיטבי. ישי: לכל אורך הקטע ליווה אותי גלעד פולק שהרגיע אותי שאין מתחרים בסביבה, אבל לא התחשבת בכך והלכתי חזק עד המטר האחרון.

אייל אלתר מסכם: ראית פה שינוי גישה מהותי. לא עוד השתתפות לשם השתתפות אלא מטרה ברורה להגיע לאחד משלושת המקומות הראשונים. בנקודת הסיום, שם המתינו ל'מנצחים הנצחיים', הופתעו לגלות קבוצה שמעולם לא לקחה גביע כשהיא משאירה מאחור את האריות שבחבורה מבית המדרש של יואל יהונתן וצורי גלסמן שכמעט בכל שנה מסיימים בשלושת המקומות הראשונים. קוריוז הקשור בכך: כמיטב המסורת, שבוע לפני התחרות החלו המשקים הפייבוריטים לערער אחד על השני שמביאים אורחים וחברים של... וכו' וכו'.

המרוץ לפנתיאון - המשך...

סבתא מדינה / אריק צפיר

מדינתנו הקטנה
היא יפה וצודק שנה

תלמידי הכסף
שנה כצטרפת
היא אלי החן
האט הכנרת.

ציניה הטובות
ולויות קמטיה
הן כרדסי ההדר
ותלמי שדותיה.

דמאותיה המלחות
הן ימה של סדום,
והלחי הסמוקה
לו השקיעה באדום.

מדינתנו הקטנה
היא כבר סבתא לנכדיה,
והלמן רק אחמיא לה -
ולכל נכדיה.

שאפו ענק לניר קוצ'יק ויובל אופיר שאימנו את הבנות הצעירות במשך כל התקופה ולאורן ראובני שעזר בהכנות וסגירות אחרונות של הנבחרת שאפו לגיא צליל, יותם בארי וענבר אלטר שהקפידו ללוות את התהליך, לתמוך, לתת עצה ובעיקר להשרות רוח חיובית.

(וכמובן כמובן למנהל הנבחרת - הרוח החיה והדוחפת- שבלעדיו זה לא היה קורה- אייל אלטר)

אבנרון

עלה נעלה – על מעליות בקיבוץ

לאחור, זה טוב לנוסטלגיה אבל לא כשמדובר במגורים.

תהליך שיוך הדירות והמעבר העתידי לשיוך הקנייני סיבך את המהלך, ואפשרויות שהיו בעבר נחסמו. נכון שבתקנוני השיוך הוקצה סעיף לנושא המעליות וזכויות דיירי הקומות העליונות, אבל הדרך לסיום ההחלטות על השיוך הקנייני עדיין ארוכה, ופתרונות צריך עכשיו ובדחיפות.

קבוצת דיירים המתגוררת בקומה השנייה רואה בבניית מעלית את הפתרון לנגישות, פתרון המתחייב מעצם הושבת אנשים בקומה שנייה וללא כל קשר למהלכי השיוך. פתרון מוסרי.

מעלית אינה שיפוץ או הרחבה, או כל פריבילגיה אחרת, היא אינה שדרוג, מעלית מאפשרת לחבר להגיע לביתו, לכן קיבוץ המשכן משפחות בקומה שנייה כדירת קבע ולא לקח בחשבון את ההתבגרות והזיקנה צריך לתקן את העיוות הזה.

מאחר וסלע המחלוקת הוא מי ישלם, יש להגיש כי בניית מעלית עולה כשליש משיפוץ דירה ישנה. לכן על הקיבוץ לקחת אחריות, לתקן שגיאות גסות שנעשו בעבר ולממן את הפרויקט הזה. יש לציין שאין מדובר במבול של פניות ועדיין תקפים הקריטריונים של בריאות רופפת ומוכחת.

מאיפה יבוא הכסף שואלים מנהלי הקהילה, ואני שישבתי שנים די רבות במועצת קהילה ראיתי איך מעבירים כספים רבים מהעסקים לקהילה.

אשדות הוא קיבוץ עם איתנות פיננסית, כך מדווחים לנו עלוני הקיבוץ, השבוע לאחר הניצחון האשדותי הגורף במרוץ העצמאות הוגדרה אשדות כאימפריה!

לכן מה שנחוץ הוא למצוא את הנוסחה הגואלת, במהירות האפשרית ולצאת לדרך. על פרגולות מפוארות, דשא, בוסתן עצי פרי וגינת תבלינים, לא חולמים בקומה השנייה, אבל נגישות אינה בגדר חלום, זהו כורח המציאות.

ברכה פונדק

בהנהלות הקיבוץ מתנהל בימים אלה דיון בנושא מעליות לדיירי הקומה השנייה.

ברצוני להעלות את הנושא למודעות הציבורית, ולא להשאירו רק להתדיינות האישית של החבר מול הקיבוץ, ואתחיל בסקירה היסטורית קצרה:

קיבוץ אשדות יעקב איחוד בנה את הדירות לחברים בשתי קומות.

כאשר צילה פונדק ז"ל התעייפה מלעלות לקומה השנייה היא ריככה את עמדתו הנוקשה של ישעיהו פונדק ז"ל עד שהסכים לרדת, והם ירדו לקומה הראשונה, אותה דירה בדיוק, אבל למטה.

בהמשך נמשכה הבנייה בקומות. כשנבנתה שכונת התמרים נערכה הגרלה, מי שזכה לגור למטה שפרו עליו מזלו ושמתו, ומי שהגריל את מגוריו למעלה, נעצב, ובמשך הזמן ירד למטה.

בשכונת התמרים בקומה השנייה לא נשאו דיירים מאלה שהגרילו למעלה, כולם ירדו במשך הזמן למטה.

לאחר מכן שכונת הבנות, גם שם נערכה הגרלה, ובהמשך שכונת הפרחים, בה הוחלט שמשפחות מבוגרות יקבלו את קומת הקרקע, ולקומה השנייה ייכנסו צעירים, ללא כל הגרלה.

הדירות הללו ניתנו ונחשבו כדירות קבע לחברים.

צעירים היינו וגם בגרנו וכרגע יש חברים הגרים בקומה השנייה ובגלל בעיות בריאות הנגישות לדירתם הפכה קשה מנשוא.

בעבר המעבר לדירת קרקע היה שיגרתו ומובן מאליו, בהמשך צריך היה להוכיח בריאות לקויה על מנת לרדת לדירת קרקע שהתפנתה, וחלק מהחברים אכן הסתדרו.

בינתיים מלאי הדירות אזל ומה שהקיבוץ מציע היום לדיירי הקומות העליונות זה לרדת לדירות בשכונה המערבית, בתים שנבנו בשנות החמישים, דירות מוזנחות עם תשתיות חצי רקובות, ולשפץ על חשבונם. מדובר כמובן במשפחות ותיקות שכבר מתגוררות שנים רבות בדירה טובה מורחבת ומשופצת. חזרה במנהרת הזמן 50 שנה

סינדרלה במהדורה אשדותי

מהנעשה באורווה

סיפור סינדרלה, סיפור דויד וגלית, אדמת העמק רעדה! שום סיסמה לא תהיה מוגזמת. אשדות יעקב איחוד מנצחת- מרוץ העצמאות 2016!

היש מתוק מזה!?

זהו סיפורה של קבוצה שהתגייסה למאמץ משותף בכדי לעשות את מה שלא עשתה אף נבחרת אשדותית לפני. התחלת הדרך הייתה מלווה בחששות וחריקות אולם בניצוחו של מנהל הקבוצה, **אייל אלטר**, נפרצה הדרך ובתהליך מתמשך ואיטי התלכדה הקבוצה והגיעה לרגע המכריע מוכנה. זה לא סיפור של כוכבים, אלא של נכונות אישית של מאמן, של רצים שרצו עם הלב, של המחליפים ושל המלווים, כאשר השלם עולה על סך חלקיו.

תחושת ההישג וההתרגשות שהייתה מנת חלקם של כל הנוכחים בנקודת הסיום היא מהות הספורט, מהות הניצחון וההישג. אני מאחל לכלל הציבור האשדותי, כל ילד וילדה, לזכות ולהיות חלק מהחוויה.

חג מרוץ עצמאות שמח!
יונתן ש.

אני רואה באורווה פינה שאמורה להביע חיים ועניין לחצר הקיבוצית ולקרוב את הקיבוץ לענפי בעלי החיים שהיו בה ועזבו אותנו. אני שמח לראות משפחות שהביקור באורווה הפך לחלק ממחזור הדם המשפחתי, ותחנה קבועה של טיולי הגנים.

אז מה שקיים קיים וזה **לופיו** הבוגר האחראי שלנו בן ה-16 וגיון בן המשק, שנולד לפני כמעט שלוש שנים ולצערנו הרב איבד את אמו בזמן ההמלטה, ואת תפקיד המגדל לקחנו על עצמנו, וכעת, בהגיעו לגיל שלוש, אנחנו שוקלים לשלוח אותו למערכת החינוך...

בהסכמת הקיבוץ ותחת חוזה מסודר, על כל המגבלות, נחתם הסכם להפעלת **בית ספר לרכיבה**, ובעתיד, במידה ויבטייע, גם רכיבה טיפולית. מנהלת בית הספר לרכיבה והמדריכה הראשית היא **נטלי** שהביאה איתה שלושה סוסים: זכר לבן ששמו **לָבָן**, סוסה בשם **בלונדה** ועוד סוסה בשם **קיה**. לבית הספר יש ביטוח, פיקוח וטרינרי ורשיון עסק. יתכן ונערוך גם הופעות לציבור, הכל בהתאם לאפשרויות וליכולת.

מצאנו ללופיו אוסף מתאים, כך שניתן יהי לרכוב גם עליו.

הציבור מוזמן בכל שעות היום.

חג שמח!

ישראל ברקאי

אחת שאכפת לה

שיחה עם רינה פלג

לאשדות בשלהי שנת 1956 בהריון עם סמדר. היה לי נורא קשה להקלט, אומרת רינה. החברות המבוגרות 'עשו לי את המוות' וזה רודף אותי עד היום. הפריע להן שהלכתי עם משקפי שמש ובגדים אופנתיים. אמרו: 'זו עצלנית, בטח לא תעבוד', ורק בזכות נחמה בן-פורת ובלה ארליך שעזרו לי מאד, הצלחתי להקלט, וזו אחת הסיבות מדוע יש לי יחס מיוחד לצעירים. את שנותיה הבוגרות עשתה רינה בגיל הרך, אחר כך שימשה 'אם בית' של חדר אוכל, היתה מחסנאית ילדים, ובשנים האחרונות 'בילתה' במחסן הבגדים שם היא מרגישה בבית עד היום, ואפילו מתנדבת פעמיים בשבוע. היו שנים שלקחה על עצמה את אירגון מסיבות הבר מצווה של ילדי אשדות, ועשתה זאת בהתנדבות.

על אורי פלג קשה לה לדבר בלשון עבר, למרות שחלפו 11 שנים בדיוק מאז עזב. אורי זה דבר אישי שלי, שאיני רוצה לחלוק אותו עם אחרים. הוא חסר לכולם, אך בעיקר למשפחה, למרות שדני מבקר אותו על כך שלא סלל מדרכות יותר רחבות (עבור קלנועיות) שלא לדבר על מגרשי חניה שלא נסללו כמעט, כי מי חשב אז על רכבים פרטיים. אורי ראה דברים בגדול, אבל היה אדם צנוע בהתנהלות האישית. כשצריך היה לנסח משהו היה מניח באחת בלילה פתק מתחת לדלת של ישעיהו פונדק, ולמחרת ישעיהו היה מנסח את הדברים בדרכו המיוחדת. היו לנו ויכוחים מאד קשים על השינוי, אומרת רינה. אני תמכתי, הוא התנגד נמרצות. פעם אסור היה לתקוע מסמר בקיר בלי אישור של אורי פלג, אתה מבין את זה? היום כל תושב בא ומקיס אוהל וזה גועל נפש.

חדר האוכל זה ציפור הנפש שלי, ואני שמחה מאד ש-ישי יחיאלי נכנס לנהל את המקום כי הוא בחור מאד יצירתי עם הרבה יוזמות, ואולי בזכותו חדר האוכל יחזור להיות מקום מכובד, 'בית כנסת' במובן המטפורי.

סוף בעמוד הבא

'סיירת' היא מכנה את עצמה. יודעת לנזוף, ועוד איך, אבל גם להגיד מילה טובה, שמלווה בחיך סלחני. כזו היא רינה פלג, אולי המוהיקנית האחרונה שעוד אכפת לה באמת מפרצופו של המקום שבו היא חיה. היא מגיעה קבוע לליגת הקיץ של עמק הירדן שם מככבים נכדיה הלל ונבות ינאי. מתייצבת כמעט לכל ארוע אשדותי, ותמיד יש לה מה להעיר, לבקר, לסנוט וגם לפרגן. רינה לא שומרת דברים בבטן וכשיש לה מה להגיד מטוב ועד רע היא משחררת. אמרו עליה שהיא אימת מנהלי מגזר המזון, שהיא בודקת אותם בציציות. שחדר האוכל יקר לה ושהיא לא נותנת מנוחה אף לרגע. גם מהעלון אינה חוסכת שיבטה. מצד אחד אוהבת את הפתיח אבל שונאת ראיונות טרחניים וחסרי טעם. אני פוגש בה אחר הצהריים במרפסתה המטופחת שם נוהגת לארח אנשים ולהזמין אליה עוברי אורח. היא אוהבת מאד את הבית הפרטי עם הגינה המטופחת, ועבודות היד המסוגננות שהותיר אורי. החצר הפרטית היא פניו של האדם, היא מדגישה. כפנסיונרית היא פוקדת לעתים קרובות את בית הקשיש ומזמינה את הפנסיונרים לבוא כדי ליהנות.

נולדתי בירושלים באפריל, לפני שמונים וחמש שנים (ביקור חולים) משם עברו הורי לרחובות ומאוחר יותר הגיעו לכפר אז"ר. משם יצאתי לפלמ"ח לחטיבת 'יפתח' (גרעין ארז) ועלינו להגשמה בקבוץ ארז. באותה תקופה למדתי עבודה סוציאלית, גרתי בתל אביב ועבדתי בעליית הנוער. הייתי מעורבת בין השאר בהבאתו לאשדות של גרעין ט"ו (יענקלה שרון, עמליה ואחרים). את דני פלג ז"ל, אחיו של אורי פגשתי בסמינר בני הקיבוצים שהתקיים בכפר החורש. כעבור תקופה בא אורי, שעבד אז בנוער העובד, לגייס אותי כאקונומית (היה לי נסיון מה בתפקיד בקיבוץ ארז) עבור המחנות של הנוער העובד. מאוחר יותר התברר לי שדני 'הלשיין' לאחיו ש-יש אחת שאתה מוכרח להתלבש עליה (היית בת 21 לערך, מלאת אנרגיות). אחר כך הדברים רצו, והגעתי

אחת שאיכפת לה - סוף

הפיוזים, אבל לצד הכיעור היו גם הרבה דברים יפים.

לרינה פלג שלושה ילדים ועוד שבעה נכדים ואפילו נין אחד (מחובב). חובב, אגב, מאד מזכיר לרינה את סבא אורי, בצניעות וביושר האישי שלו. 'אני פרוטקציונרית גאה שיש לי ילדים ונכדים בקיבוץ', היא אומרת בקורת רוח.

הבריאות ככה ככה. הולכת עם מקל, כואבת לי קצת הרגל אבל שומרת על פאסון. לא חסר לי כלום. בית נחמד, ילדים, נכדים. ובינינו, מה צריך יותר?

אבנרון

בתקופה הקצרה מאז לקח ישי את העסק לידיים השמשות המנופצות הוחלפו, הוא שינה את צורת הישיבה, את עמדות ההגשה. פסח היה נפלא השנה בזכות 'משוגעת' כמו ראלי וכל הצוות שאיתה ול-ישי מגיע צליש על העריכה, האסתטיקה והאוכל הנהדר. מקווה שיהיה לו אורך רוח, כי הוא אדם יצירתי וחסר לנו באשדות אחד כמוהו שמסתובב, רואה כל נקודה ואכפת לו.

יש דבר שמנקר בה שוב ושוב, ואלה התמונות של אליהו כהן שתלויות שנים רבות על קירות חדר האוכל ומסמלות לדעת רבים את ההיסטוריה של אשדות, ולכן חייבים לשקם אותן, גם אם זה יעלה קצת כסף.

המועדון לחבר, אומרת רינה, ויסלחו לי אלה האחראים על המקום, הוא מקום שמשדר קרירות. הכניסה מלוכלכת, בדלי סיגריות זרוקים, לא מתוחזק, לא חם. חמימות יוצרים בתמונה יפה, בתאורה הולמת, בקישוטים, ויהאשם הגדול במצב לדעתה הוא הציבור שלא מציב דרישות, שלא אכפת לו.

גם נושא התשתיות לוקה בחסר. בדרך לבתי הילדים יצקו מדרכה, ורק אחרי דחיות ממושכות סיימו את העבודה. יש איש אחד אליו אני פונה והוא שאול אלטר, אז רצתי ונידנדתי לו, וממש בימים האחרונים סידרו את זה סוף סוף. חבל שדברים צריכים להגיע לנקודת רתיחה כדי שיטפלו בבעיות. אז יכולים להגיד שאני 'סיירת' אבל לא אכפת לי.

אם לפרגן, אז תציין לטובה גם את דובי שושני, שעומס על שכמו בהתנדבות את מועדון 'פעמים כי טוב'. דובי איש תרבות, בעל ידע עשיר במגוון תחומים ואחד שמוכן לתרום המון למען המקום שבו בחר לחיות.

'אשדות הופכת בהדרגה לשוב קהילתי קובעת רינה, שלמרות הנוסטלגיה, אין בה געגוע לקיבוץ המעוות של פעם שעל אף התדמית הסוציאליסטית לכאורה שהיתה לו, לקה בחוסר שוויוניות משווע. משפט המפתח 'מגיע לי פשוט הקפיץ לי את

תודות לעושים במלאכה בטקס יום הזיכרון לשואה ולגבורה תשע"ו.

נועה ורינה, נכנסתן לי לנשמה.

דובי שושני שירתך קרעה שערי שמים.

יותם בארי, שם אצבע מוסיקלית שמאוד תרמה לערב (אפילו ההתלבטויות נעשו בחן).

אברמיק חזן, שאין לצפות את ביצועיו... הפעם, אפילו אלוהים לא יכול להתעלם מה"אלי אלי".

רוח'ה אמיתי שתמיד מנצלת את ההזדמנות בשקט וביסודיות, להפליא במעשה התפאורה. כל כך יפה!!!

ענת אלתר – גם הרעיון גם ההתגייסות (יחד עם תמר המתוקה), המחויבות, הרגישות. פתאום צצת לנו, והפכת לעמוד התווך. רוח'ה ושאלו תברכו.

לירון ראובני – היה קשה לך הפעם. לא התחברת לנושא, ובכל זאת עשית. ומפני זה הערכת הגדולה אליך הוכפלה. מגישה לך פרח על הכול.

ואנחנו- לירון ענת וברוריה מודות לפולכם ומודות לקהל

חג שמח לכל אזרחי ישראל
ברוריה

להלן "גלגל" השמות של כל המשתתפים, המודים על הזכות לקחת חלק –

עדי גל שהיתה שם בשביל כל הדברים הקטנים, המעצבנים והבלתי מובנים מאליהם.

ישי יחיאלי, עאטף ושריף – עזרתכם מחממת את הלב.

שאל ינאי שבכמה מילים תמך ונתן רוח גבית. אפילו אתה לא יודע כמה...

הדס קיים שבאה משום מקום, ונתנה יד בדיוק בזמן וברגע קשה (לי).

נועם שוחט אשר על ההגברה והתאורה. תודה שתענוג לעבוד איתנו.

הקריןיות והקריןנים – שנענו ברצון, וברוח טובה וסבלנית הקשיבו לכל "הקירצוצים" שלי. ברגע האמת עמדו במשימה: תומר מלמוד, עמליה דיין, רועי לנדאו, אלית חזן, נורית רז, אייל פרידור, רנה הוימן והדסה אלתר. היה תענוג.

”יהדות השרירים”

טובה. יוצאי גרמניה (היקים) כמו גם בני עדות אשכנז האחרות, עזבו את מולדתם באמצע שנות השלושים ועלו ארצה, ובכך ניצלו חייהם. שניים בלבד שחיים איתנו היום באשדות, מוגדרים 'ניצולי שואה'. האחד הוא **אלתר אופיר** שילד חווה את מוראות המלחמה במהלכה ברחה משפחתו מפולין לרוסיה, סיפור שכבר סופר, ו**משה אריאלי** שאת סיפורו יודעים מתי מעט. משה עבר במהלך המלחמה על אדמת רומניה תלאות רבות, ונצורים בו זיכרונות ילדות מחרידים שאותם אינו רוצה לחלוק עם אחרים, פרט לבני משפחתו הקרובים ביותר. לאחרונה, באדיבות ארכיון אשדות, תועד סיפורו של משה בקלטת וידאו שנשמרת בארכיון. אני באשדות שישים שנה, אומר משה וישנם שני אירועים שאליהם אני מגיע באופן קבוע; האחד הוא יום השואה, מכיוון שאין לי יכולת להתמודד עם מה שעבר עלי ועל משפחתי באותן שנים; השני הוא ערב יום כיפור. עד גיל 12 וחצי חייתי בבית דתי, ומאז שעליתי ארצה התרחקתי לחלוטין מהדת, למדתי עברית, השתלבתי במדינה ושמתי מאחורי את הכל, אך זה עדיין מעיק עלי.

אבנרן

יום השואה באשדות הוקדש הפעם ליהדות השרירים. **יהדות השרירים** היא מושג שטבע מקס נורדאו בנאומו בקונגרס הציוני השני 'שם דיבר על הצורך בעיצובו של יהודי מסוג חדש, בעל עוצמה נפשית וגופנית, שבכוחו להגשים את יעדי הציונות. המושג מתייחס לטיפוח של תכונות נפשיות וגופניות, כגון חוזק וחוסן גופני, זריזות ומשמעת, הנחוצות לתחייתו הלאומית של העם שהן אנטיטיזה ליהודי הגלותי, כפי שהוצג בספרות האנטישמית ובספרות תנועת ההשכלה. יהודי השרירים הוא הפכו של היהודי הרבני או המשכיל, איש הרוח והאינטלקטואל אשר הוצג כמי שעסוק כל ימיו ברכינה על ספרים ובעיסוק בנושאים אזוטריים, ולכן כוחו דל ושריריו חלשים. יהודים שזקפו את קומתם.

הערב אותו עיצבו ברגישות ובהקפדה יתרה **ברוריה שרון ולירון ראובני**, היה מעניין ומעשיר יצא הפעם מגבולות המגרש (תרתי משמע...) של שואה מרד ותקומה ועסק בהיבטים הנוגעים לא רק לתקופת השואה אלא גם לאירועים מאוחרים יותר כמו טבח הספורטאים באולימפיאדת מינכן שהוא המשך ישיר למגמתם של צוררי ישראל לדורותיהם לפגוע ביהודים באשר הם.

מעט מאד מחברי אשדות לדורותיה, מוגדרים 'ניצולי שואה', מרביתם אינם עוד עימנו: חנן לוי, קלרה ארליך, סבינה נגלר וציפורה וייסבליט שנפטרה לא מכבר בשיבה

ארכיון אשדות יעקב איחוד

מכתבו של דוד בן-גוריון לילדי אשדות יעקב איחוד

ב-2 לינואר 1954 הגיב דוד בן-גוריון למחברת מצוירת ורשימות ששלחה לו כיתת ילדים מאשדות יעקב איחוד. באותה עת, הילדים היו בני 10. למעשה זהו מחזור ט"ו – 1962, של אשדות יעקב איחוד והם מופיעים בתמונה לעיל. מורתם של הילדים היתה נחמה זקצר.

בתגובתו, בן-גוריון מזכיר את שמות הילדים והם תואמים כמעט אחד לאחד. הוא גם מזמין את הילדים לבוא לבקרו בשדה בוקר כי הוא, כפי שהתמונה העליונה מראה, כבר ביקר באשדות יעקב כמה פעמים.

חג שמח,

שאול ינאי

שדה בוקר, 2.1.54

לילדי כתה ד' בבית-הספר באשדות יעקב – לזיוה, לדני, לדוד, לרחל ניב, לאריה דיין, לרבקה, לתמר ב"ק, לבתיה דוידסון, ליהודית אדלר, לדני משה, לשולה, לעדה, לתמר –

ילדים וילדות יקרים ונחמדים.

קיבלנו, פולה ואנוכי, בשמחה והתרגשות המחברת המצוירת עם הרשימות שלכם. שמחנו על הדברים הטובים והיפים ועל האיחולים הנאמנים שהגיעו מעמק-הירדן מזרחה להר-הנגב, לשדה-בוקר.

אני זוכר, ילדים יקרים, המקום שאתם יושבים בו, כי היה שומם וריק. לפני ארבעים וחמש שנים עבדתי בכנרת, לא בקבוצה: היא לא היתה אז עדיין, כי אם בחאן היחיד שעמד על גבנון, וכל הסביבה: דגניה, אפיקים, אשדות-יעקב לא היו עוד, והכל היה פרוע, עזוב, ריק; ובאו חלוצים מכל הארצות: מרוסיה, מפולין, מליטא,

סוף בעמוד הבא

בן גוריון באשדות יעקב ב-1940. מימין לשמאל: עזריאל זאבי, אברהם שחטר, בן-גוריון, יהודה בן-פורת, פולה בן-גוריון.

מימין לשמאל שורה עליונה: בתיה דוידסון, אריה דיין, דני קורן, עדה ברג, עדה הירשהויט, אורי שיפר, יאיר קינן מימין לשמאל שורה אמצעית: שמעון כתר, דוד אלטר, תמר לוריא, זיוה ראובני, רחל ניב, חיה הוימן, תמר בק, אלן רימון מימין לשמאל תחתונה: עירית ספיר, רבקה לפקוביץ, שרה אסף, דינה לוי, אפרים בן יהודה, יואל שפירא

ארכיון אשדות איחוד - סוף

יש לנו לול של תרנגולות שמספקות לנו ביצים. יש כמה זוגות פרדות שבהם אנו חורשים ויש גם טרקטורים אחדים.

לפי שעה אין פה אף עץ אחד, אבל אנו מקווים גם לנטוע עצים – עצי פרי ועצי ירק. מים לשתיה אין לנו במקום, ואנו מובילים מים מכפר-ירוחם, צפונה משדה-בוקר. אבל אנו חוצבים עכשיו בור גדול בסלע, ואם ירדו גשמים יתמלא הבור ויספק לנו מי שתיה.

לעת עתה אין עוד פה ילדים, מלבד ילד אחד, ואין בית-ספר, אבל אנו מקווים שירבו פה המתישבים ויהיו גם ילדים הרבה.

אתם חושבים שקשה לעבוד בשדה לאחר שהייתי ראש-ממשלה, אתם טועים, ילדים יקרים. הרבה יותר קל ונעים לעבוד במדבר מאשר להיות ראש-ממשלה, ואני מרגיש פה טוב מאד, ואני מקווה שפעם תעשו טיול ותבואו לבקר אותנו פה, כי אני ביקרתי כבר כמה פעמים באשדות-יעקב.

פולה ואנכי מברכים אתכם בכל טוב.

ד. בן-גוריון

לחברה נחמה זקצר – שלום וברכה. באמת היה לנו עונג רב לקבל דברי הילדים וברכותיהם – ותהיי ברוכה אף את.

ד. בן-גוריון

"מדינת ישראל תיבחן לא בעושר, לא בצבא ולא בטכניקה, אלא בדמותה המוסרית ובערכיה האנושיים."

מגליציה, מרומניה ועוד הפריחו השממה והקימו הקבוצות והקיבוצים היפים משני גדות הירדן.

וכאשר ראיתי אחרי מלחמת הקוממיות מרחבי הנגב העזובים והשוממים אמרתי בלבי, שאם יבואו הנה חלוצים לעבוד – יפרח גם הנגב, כאשר נאמר בספר ישעיהו: ישושם מדבר וציה ותגל ערבה ותפרח כחבצלת.

אמנם הייתי ראש-ממשלה, אבל יש הרבה אנשים המוכנים להיות ראש-ממשלה, וגם אחדים המסוגלים לעשות זאת; כי שולה טועה: עמנו – לא עדר, ולא נשאר כצאן בלי רועה. כי עם שונה מצאן: העם רועה את עצמו, ובוחר מרצונו הטוב אנשים שיעמדו בראשו; ולכן אמרתי: יהיה אחר ראש-ממשלה, ואני אלך המדברה לעבוד עם חברים שנמצאים שם.

ואומר לכם במלים אחדות מה אנו עושים פה.

יש הבדל גדול בין שדה-בוקר ובין אשדות-יעקב. אין פה ירדן, ואי-אפשר לשאוב ממנו מים. גם גשמים יורדים מעט מאד, לעתים רחוקות, ובכמות קטנה. כשהגשמים יורדים – יש לפעמים שטפון רב, כי הנגב הוא הררי, והמים זורמים בכוח רב מההרים והגבעות והרמות לתוך הנחלים היורדים לים, - או במערב לים התיכון, או למזרח – לים המלח. וכך הם הולכים לאיבוד, והם גם סוחפים איתם מעט האדמה הטובה שישנה בבקעות שבין ההרים.

מה אנו עושים?

אנו בונים סוללות בעמקים, מאבנים ומעפר, לעכב שטף המים, שלא יזרמו הימה, אלא ירוו האדמה הצמאה. ואנו אוספים שיחים ועשבים המפוזרים במדבר – ואנו זורעים אותם בשדות שבין הסוללות. כעבור שבוע שבועיים השדה מתכסה ירק, ועדרי הצאן ועזים רועים בשדות אלה.

אנו מנסים גם לזרוע ולנטוע ירקות בכמה שדות, ואם יש מעט גשמים – הירקות מצליחים.

”חתיכת היסטוריה”

פעולות הפל”ם באשדות- חיים יעקבסון*

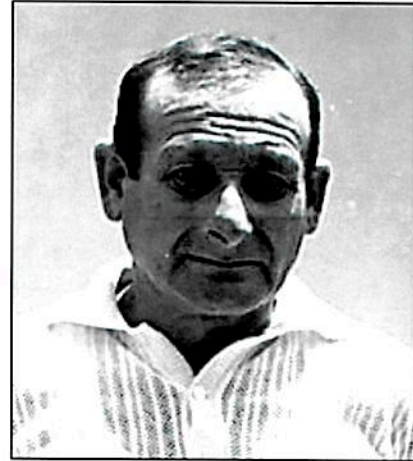
מתוך חוסר ידיעה על המתרחש. כשתפסנו את המשלט, שלחנו רץ לקבוצה, להודיע להם על פעולתנו. מן המשלט ראינו את כל העמדות של הערבים וכן את כל סוגי הנשק, בהם ירו על גשר. היינו נתונים במצב של חוסר אונים, כי לא ידענו במה ואיך להושיט עזרה לישוב הנתקף. רק הבטחנו את גשר מחדירה מכיוונים אחרים.

אנשי הפל”ם שהשתייכו לאשדות היו מתחלפים כל כמה ימים. חלק מהם השתתף בפעולות בצמח, בבית קשת ובטבריה. אחדים מחברינו נפצעו בקרבות, וכמה מהם לא חזרו, נפלו חלל. באחד הלילות יצאנו עם מרגמה ליצפרדעי כדי להטריד את הכפר שאמאק שביזורי (אנשי הכפר עדיין לא עזבוהו). בפעולות הלילה שלנו היינו גם חופרים חפירות בשדות מחוץ לתחומי המשק.

עם קום המדינה הצטמצם הפל”ם, כי חלק מהאנשים יצאו לצה”ל, על כן בוצעה ריאורגניזציה, והוקמו שתי כתות לוחמים בצירוף ילדי כנה”י של ביה”ס. מקום הריכוז של הפל”ם באשדות היה בבית החרושת 'אשד' ובביתן הישן של בית הספר. עמדות השמירה שלנו היו בקו המזרחי של המשק (מבית הספר עד הלולים). ביום השתתפנו בתפיסת עמדות ביזורי וביג'ונגלי. בעבר הירמוק הציבו הערבים משוריניים, שהירבו להטריד את עמדת היג'ונגלי. מובן, ששילמנו להם כגמולם, אבל הנשק הקל שהיה בידינו, לא הציק להם ביותר. מעמדת היזורי ראינו עגלת-תבואה בשטח הכפר שביזורי שנשארה שם. לאחר שאנשי הכפר ברחו לתחום העבר-ירדני. החלטנו להצית את העגלה ולקחתה, וביצענו זאת ע”י כדורי פוספור (זרחן).

בבריכות הדגים שביג'ונגלי נכנסו הערבים בלילה והוציאו את הלוחות מהיזורים, כדי להריק את המים ולגרום לנו נזק. ניסינו לרדת ביום, אבל אי אפשר היה לעשות זאת

סוף בעמוד הבא

ראשית פעולות הפל”ם (פטרול לוחס') נעשתה עוד פני הקמת המדינה. הפל”ם באשדות היה מורכב משלוש כיתות, שכל אחת מהן מנתה מ-8 עד 11 איש, אולם ההרכב לא היה קבוע, וחלו בו תמיד שינויים. הציוד הכיתתי של הפל”ם היה רגיל: רובים, תת מקלעים, מקלע ורימונים. האנשים הספיקו לקבל קצת אימוני יום ואימוני לילה, שהיו עוברים במתיחות מסויימת, מחשש השלטונות הבריטיים העלולים לגלותנו.

היינו יוצאים בציוד מלא מחוץ לתחומי המשק. השמירה ליד בריכות הדגים ובית-המשאבות על שפת הירמוק הוגברה. פה ושם נשמעו יריות, ואנו מוכנים ודרוכים לקראת כל פעולה שתידרש. לילה אחד השתתפנו באמבוש (מארב) בירידה לסכר נהריים. באותו לילה טיילו בכביש הזה המשוריניים של הלגיון הערבי. לפתע נשמעה התפוצצות אדירה, בעקבותיה הועף גשר הירמוק ע”י הלגיון. היה בכך סימן, שמהו רציני עומד להתרחש.

יום אחד לפנות ערב רוכזו חלק מאנשי הפל”ם שלנו בקיבוץ אפיקים. שם הצטרפו עוד כיתות ממשקי הסביבה, ובאמצע הלילה יצאנו, מחלקה מוגברת, לתפוס את 'גבעת הגמלי' שמעל קבוצת גשר שהופגזה ע”י הלגיון. כיתת היחודי נתקלה בערבים, ותוך חילופי יריות נסוגו הערבים וברחו. בעלותנו מצד גשר אל היגמלי ירו אנשי גשר עלינו,

'חתיכת היסטוריה' - סוף

צריך היה לפצץ את גשר מסילת הברזל שבנהריים, כדי למנוע מן האוייב אפשרות חדירה לשטחנו במעבר זה. הפעולה נעשתה בלילה. חבלנים, בשיתוף איתנו, ביצעו את המשימה הזאת. הגשר הועף בסילון, תוך רעש מחריש אוזניים. ראינו גושי אבנים עפים בגובה עצום, וחתיכות ברזל הועפו לעשות מטרים.

שיתפנו פעולה רחבה עם החבלנים גם במיקוש הדרכים והמעברים, כדי לעצור בעד התקדמותם של הערבים. באחת מפעולותינו אלה על שפת הירמוק נתקלנו במארב האוייב. הערבים תפסו אחד מהחבלנים שלנו בשעת פעולתו, אולם באומץ לב ובקור רוח הספיק הבחור לשלוף סכין ולדקור את הערבי שהחזיק בו. הלה הירפה ממנו ונפל ארצה וכך הצליח החבלן שלנו להחלץ מצרה. את הערבי הפצוע משכו שני חבריו ברגליו לתוך המים. בשעת הנחת המוקשים היתה ההבטחה שלנו מרוחקת, מטעמי זהירות. לא יכולנו, איפא, לפעול בנשקנו אלא לאחר צאתם של חבלנינו משטח הסכנה, כי אחרת עלולים היינו לפגוע בהם.

הבאתי רק כמה מקרים אופייניים מפעולות הפל"ם של אשדות יעקב בימי מלחמת השחרור. לא נתתי תיאור מלא וממצה, כי קצר המצע מהמשתרע. אוסיף עוד כמה מלים על החיים הפנימיים של כיתות הפל"ם. בפיקוד מטה האזור בתוך המשק התנהלו חיינו בצורה כיתתית. אכלנו במקום מרוכז, והיה עלינו להמצא תמיד במצב הכן. בין אנשינו שררו יחסי חברות מצויינים. והמשמעת היתה למופת. המוראל היה גבוה, ורוח הלחימה איתנה. היתה נכונות מצד כל פרט לשתף את עצמו בכל דבר הנדרש ממנו; בזאת עמדנו בנסיון, ובכך היתה גם סיבת ההצלחה של פעולותינו.

חיים יעקובסון היה חבר אשדות - נפטר
22.02.1975

בגלל היריות הבלתי פוסקות מצד האוייב, על כן עשינו זאת בלילה; ירדנו וסגרנו את ה'נזירים'.

באותם הימים התחילו גם אוירוני האוייב לטוס מעלינו ולהפציץ תכופות את הישוב, ואנחנו ירינו עליהם מן הרובים והמקלעים. אמנם, לא הרבינו בכך, כי הנשק הקל, שהיה בידינו, לא היה יעיל ביותר נגד האוירוני, ונוסף על כך היתה תחמושתנו מצומצמת מאד, וכל כדור – יקר לנו.

בעת פינוי האוכלוסיה הבלתי לוחמת מן המשק (נשים, ילדים, זקנים וחולים) הבטיח הפל"ם את הדרך למפונים, עד הגיעם למקום מבטחים. עם בוא הצבא לאשדות, השתתפנו בפעולותיו כחוליות של מורי-דרך; אולם תפקידנו רחב היה הרבה יותר מזה; למשל, במשך לילות אחדים עסוקים היינו, בשיתוף עם הצבא, בפעולות הכנה לכבוש בחזרה את נהריים, אבל מתוך סיבות מסויימות לא יצא המבצע לפועל. משכנסנו הערבים לקבוצות מסדה ושער-הגולן נחשפה לאוייב הגיזרה הצפונית של אשדות. יחידת ערבים התקרבה משם בשעות היום לשטחי השדות של משקנו. כיתת הפל"ם יצאה מיד לקראתם והניסה אותם מן השטח. היתה זאת, כנראה, גיחת ניסיון לבדוק את מצב אשדות, ומאז לא העזו עוד הערבים להתקיפנו בגיזרה הצפונית; מה גם שעד מהרה גורשו הם ע"י כוחות ישראליים משני המשקים הנ"ל.

ביום כיבוש שער הגולן ומסדה הבחנו מעמדתנו ב'זור' בתנועה מוגברת של כלי רכב מעבר לירמוק. היה זה בצהרי היום. מכונית אחת כבר נכנסה לתוך המים והתכוננה לחצות את מעבר הירמוק, כדי לחדור לתחומנו. פתחנו עליה באש, אולם לא הסתפקנו בזה, אלא, בשיתוף פעולה עם הצבא, פילסנו לנו דרך, ותחת מטר יריות של האוייב עברנו את הירמוק. את המכונית הצתנו, אבל את הריסת הבית, כפי שרצינו, לא ביצענו, כי לא היתה הוראה על כך. תחת חיפוי האש של אנשינו, עברנו בחזרה את הירמוק ושבנו בשלום הביתה.

דויד שטיינברג ז"ל

בן וְלִינָה ונתן שטיינברג ז"ל

נולד : ט"ו בשבט ה' תש"ה - 29/01/1945
נפטר : ט"ו ניסן ה' תשע"ו (פסח) - 23/04/2016

דיויד נולד בעיר **בוסטון** מדינת **מַסְצ'וּסֶטְס**, בנם הבכור של וְלִינָה ונתן, יהודים ילידי ארה"ב. אביו היה קצין ורב-חובל באוניה במלחמת העולם השנייה. דיויד, כפי שסיפר על עצמו, היה ילד די פרוע. כשהיה בן 16 לערך, החליט שבית-הספר לא כל-כך מעניין אותו, ועשה רישיון נהיגה, ולמרות גילו הצעיר עבד והתפרנס כנהג משאית וגם כנהג בולדוזר. לא בדיוק המקצוע שמקובל על אמא יהודיה עבור בנה.

בגיל 17 שמע על תוכנית בשם "עבודה עברית" ובאמצעותה הגיע לארץ בתחילת שנות ה-60 של המאה הקודמת, ונשלח ע"י הסוכנות לאולפן בקבוץ שריד וכאשר נגמר האולפן הציעו לו לעבוד אצלם תמורת שכר. ב-1967 הכיר את מתנדבת יהודיה מניו-יורק בשם קרול. משך 6 שנים עבד דיויד במפעלו של אביה וב-1969 השנים נישאו.

שנה אח"כ נולד בנם **ארי** ובעקבות לחצה של קרול, חזר הזוג לישראל סמוך לפרוץ מלחמת יום-כיפור. כשהגיעו בשנית לשריד נוכחו לראות שלהיות הורים וחברי קיבוץ זה בהחלט דבר שונה וכשראו את הנוקשות של הקיבוץ בעניין הילדים החליטו שזה ממש לא בשבילם והחלו לחפש קיבוץ מתאים יותר לרצונם וכך הגיעו לאשדות יעקב, שם שהתה באותה עת בת-דודתן של דיויד כמתנדבת. תוך כדי טיול בשבילי הקבוץ, נכנסו לבית-ילדים ובאותה שנה הבינו שזה בדיוק הקבוץ שמתאים להם, והתקבלו כמועמדים לחברות.

לאחר שנה החליט הזוג להתגרש. קרול עברה לחיפה ודיויד נשאר באשדות. כאשר **גדעון אייל** החליף את **דוד ברמן** כאחראי על ענף התובלה, מספר דיויד, הוא הכניס אותי כמחליף זמני לנהגות ועד מהרה נעשיתי קבוע בענף.

לאחר זמן קצר מגיעה הנסיעה הראשונה של דויד לאילת – כלומר ליוטבתה עם הבקבוקים של "לוג" ואח"כ הוא עצמו מרכז את ענף התובלה עם מותו של אביו בארה"ב, דיויד מבקש שנת-חופש ושנה אח"כ הוא חוזר ונוהג במשאית חדשה מתוצרת "**מָאן**". בנו ארי מגיע כדי לחיות איתו כאן ומצפה להתקבל לחברות.

המשך בעמוד הבא

באותם ימים מתחילה הידידות עם אהובה- פיזיותרפיסטית שכירה השוהה באשדות וב- 1986 השנים נישאים. **"אני מרגיש שבלי אהובה אני לא דיויד !!!"** הוא אומר, יש בינינו הבנה מושלמת". החתונה הצטיינה בתלבושות מיוחדות בנוסח תימן והיתה מאוד מרשימה. בימים ההם כל הקיבוץ היה שותף לשמחה, ואני (עמליה) זוכרת שנורא רציתי שאהובה תישאר באשדות. לימים רקמה אהובה את דמויות הגיינג'י והשחרחרת על הריבוע שהצטרף לריבועים נוספים שיצרו את שטיח-הקיר הענקי בחדר האוכל כך שדיויד מונצח במקום שהיה פעם הכי מרכזי בחיי הקיבוץ.

לזוג נולדו שלושה ילדים נהדרים, **סיגל-הבת הבכורה** ואחריה הבנים **עֶדֶן ובוֹעֵז**. רוב שנותיו באשדות עבד דיויד כנהג משאית ולדבריו הוא "פשוט חולה הגה מלידה, לעתים אפילו בתום יום-עבודה ארוך מאוד, אם מישהו היה זקוק להסעה, הייתי מתנדב להסיעו, אני פשוט אוהב את זה", אמר.

כשרונן **זקצר** היה מנהל "לוג" הוא הכניס את דיויד לנושא ביקורת טיב, יבוא, יצוא ושרות הלקוחות של "לוג". זה היה תחום חדש ומרתק עבורו. ובזמנו הפנוי תכנן אב-טיפוס של טריילר - משאית שתתאים לצרכים המיוחדים של "לוג". היום נעות מאות משאיות מדגם זה על כבישי הארץ, ודיויד עצמו החליט שהוא רוצה לנהוג במשאית שדמיין ותכנן. ויש אפילו בקבוק שרשום על שמו כפטנט.

יום אחד כאשר היה צורך לחדש את רשיון הנהיגה שבושש לבוא, הסתבר לדיויד שלקה במחלת פְּרָקִינְסוֹן, וכך לאט לאט, ולמרות התרופות שקיבל, הלכה המחלה והחמירה את מצבו עד שב- 2014 רשיון הנהיגה שלו נלקח ממנו לצמיתות. כמו קוביות של דומינו, החלו אברי גופו לקרוס בזה אחר זה עד שצריך היה להעביר אותו מבית-החולים 'פוריה', למרכז שיקומי, הרחק מחוץ לעמק.

ממש עכשיו, כשהאביב כבר פה עם שלל פריחותיו, דיויד פרח לו מכלא הגוף שהתמוטט, ושם למעלה הוא משקיף על אהובה אהובתו ועל ילדיו האהובים.

לכם בני משפחתו של דיויד, אין לי עבורכם מילים שיכולות לנחם, פרט לעובדה שבאמת תמו ייסוריו. חבל, חבל שהסתלק מאתנו איש יקר וחרוץ כל-כך, חבר שהיה אכפת לו מאוד, כל מה שקורה בקיבוץ, כמו שאמר באחד הראיונות: **"אם הייתי צריך לבוא לקיבוץ, לא בטוח שהייתי בא לקיבוץ המתחדש. יותר אהבתי את הקיבוץ הישן"**.

יתכן ששכחתי כמה אירועים ותאריכים חשובים בחיי, אומר דיויד, ואני ומבקש סליחה אם פגעתי במישהו".

דיויד, אני חושבת שאנחנו צריכים לבקש סליחה מְמָךְ.
תהא נשמתך צרורה בצרור החיים ובזיכרוננו .

בהערכה רבה, בשמי ובשם כל חברי אשדות יעקב אחוד ,

עמליה דיין בת-ארי

דויד ז"ל

דויד,

אנשים רבים עומדים כאן עתה להפרד ממך, דויד, כל אחד מהם מכיל חתיכה ממך בליבו, כל אחד מהם יש לו את הדויד שלו.

החכם, בעל חוש הומור עוקצני לעיתים, החבר, הנהג שגומא מרחקים ולעיתים זוכים איתו לטרמפ, איש המשפחה המסור.

אך כל מי שהיה קרוב יותר, ידע עד כמה החיים עצמם היו חשובים לך. לחיות במלאות, בעוצמה לצבור חוויות, חברויות, זכרונות. לראות, לשמוע, לטייל, ללמוד את הסביבה, ללמוד עוד על אנשים.

כמו כל אדם, גם לך היו עליות ומורדות. את כולם פגשת זקוף וחזק ונוכח.

עבודתך כנהג איפשרה לך לפרוש כנפיים, לצאת למרחבים. להיות עם עצמך, מקשיב לקלטות האהובות עליך, משך שעות הנסיעה הארוכות.

המשפחה שלך והמשפחה המורחבת היוו עמוד תווך בחייך. כשפגשת את אהובה פגשת את מי שחיכית לה כל-כך ולא ידעת. ואז הגיעו הילדים. והייתם משפחה.

החברים שהיו לך, הנוף האשדותי, הסבו לך אושר אמיתי.

היית מאוד סבלני איתנו. דבריך היו תמיד שקולים, מנומקים ומנוסחים בעברית אמריקאית עם מבטא חזק ואופייני לך. דברי טעם. היה שווה להקשיב.

משך שנה וחצי היית מרותק למכונת ההנשמה ולמסגרת של בית חולים. גם בתקופה זו הצלחת להעסיק את עצמך, להיות קשור לעולם גם כשרחקת פיזית והיית בבית החולים בפרדס חנה. לפעמים חברים היו 'על הדרך' וקפצו לביקור קצר ואתה צברת כוחות להמשיך ולהתמודד עם המוגבלויות שהלכו ורבו. תודתנו לכל אחד שהיה שם וגם למי שליווה בלבו.

גם בחודשים האחרונים עוד הצלחת לחוות רגעי נחת וסיפוק למרות כלא הגוף שסגר עליך.

ואז הופיעו הכאבים.

הכאבים שהלכו וגברו, הלכו והתעצמו ותפשו כל חלקת גוף שהיתה ולא פסקו שעות וימים ורק הלכו והתעצמו עד שלא יכולת יותר.

ואז, החלטת להרפות. החלטה קשה מאין כמוה שכן ידעת שלא רק למען עצמך אתה מחליט אלא גם בעבור בני משפחתך שהיו צמודים אליך ככל שיכלו וככל שאיפשר להם המצב.

ידעת שלא רק את סיוס חייך אתה קובע אלא גם את זכרונות אוהביך ומוקיריך אתה מנסח.

החלטתך היתה אמיצה כל כך ונחושה כל כך, בהירה ומנוסחת היטב שאין ברצונך להמשיך ולסבול ולאבד צלם אדם ואין ברצונך למשוך את סבל משפחתך כאשר הסוף ידוע מראש.

ואתה שיחררת את החבל.

והצוות הרפואי, במסגרת החוק, עשה את שמונת לו כדי לא להאריך את ייסוריך והמשפחה, מאוחדת ומכבדת, קיבלה את החלטתך למרות הקושי הבלתי נסבל, מתוך שראתה את הכאב שבעיניך אתה החלטת את החלטתך.

ביקשת את סליחתנו ואת הסכמתנו. מרוב אהבתנו אותך הן היו נתונות לך במלואן.

דויד – היית אדם.

איש עדין ויקר

איש מתחשב ומכיל.

תודה על שהיית שלנו ואיתנו.

המשפחה

דויד שטיינברג ז"ל

או, או, 'איך שגלגל מסתובב'

כשהיית צעיר היית כמו דוד המלך – בלונדיני עם תלתלים זהובים – לא ניגנת על נבל – ניגנת על הגלגל – על ההגה.

נולד לך בן בכור ארי, שיבדל לחיים ארוכים ויפים – ילד יפה תואר – שדיבר איתך קצת באנגלית וקצת בעברית – כי אתה באת מאמריקה – ואותיות מתגלגלות השאירו לך את המבטא מחו"ל.

אח"כ נשארתי בקיבוץ עם אבי שלך – והאמא (קרול) יצאה לדרך אחרת. ואח"כ ארי הצטרף לאמא – ואתה – תוך כדי שאתה לבד פה – ממשיך לשובב את הגלגל וההגה עזר ליד אהובה – פיזיותרפיסטית צנועה שמחייכת עם גומות חן והיא כל-כך נמרצת – וכל כך אחרת ממך – ואולי בגלל זה פרח אהבה גדולה – ונולדה סיגל ואח"כ עדן והצעיר בועז.

אתה עם ההגה מסובב אותו כמו את גלגל החיים – ואהובה מגלגלת בכפות ידיה אנשים עם כאבים עד שיקל להם – ולא יכאב יותר.

אח"כ, פתאום – או לא – לאט לאט חיפשת קלנועית – וירדת מההגה הגדול וכבר לא נסעת בלילות ליטבתה ולא שאלת יותר את קוטי – לאן היום? לאן הלילה? ירדת מהאוטו הגדול אל הקלנועית הקטנה – וירדת, וירדת... וירדת. ואז עלית ליפוריה' ושם גילתה שאין לך אויר – והגעת לשיקום. ראיתי אותך – ראינו אותך יענקליה ואני – מדבר איתנו דרך המחשב – מחובר לאלף צינורות חיים של אוכל, של תרופות – אי אפשר היה לחבק אותך – אי אפשר לשאול אותך מתי תצא? מתי תהיה בן חורין? ראיתי אותך יושב ומחכה שיתנו לך לפרוש, ללכת לעולם התכלת – ותוך כדי אתה מראה תמונות של נכדות ומתמלא גאווה ונחת. ביום הולדתך האחרון העבירו אותך לחדר האחרון, בקצה המסדרון שמשם זה יותר קרוב ללכת. באנו לברך וביקשנו – די, אבל זה לא בידינו, ההגנה נמצא שם למעלה – אנחנו לא קובעים כלום. אבל כלום.

אמא שלך ואחותך היו כאן – וכל כך אהבו אותך ואת אהובה ואת הנכדים. אמא של אהובה אהבה אותך, מאד. והאחים של אהובה אהבו אותך. רוזה ומשה עדווי אהבו אותך – קוטי וכל צוות הנהגים אהבו אותך, שאול ינאי אהב אותך, המון אנשים באשדות אהבו אותך – המון גם ביקרו אותך – עדה חזן דאגה לך שם – בכלל היית עטוף באהבת אשדות – זכית למבט אוהב בחיך.

עכשיו חג החרות – אתה יוצא לחופשי, הגוף שלך היה כלוא. רדום. מורדם. מונשם. די. מספיק – נמאס לך, עבר ליל הסדר – אליהו הנביא הגיע אליך בלילה ואמר לך 'בוא דויד – מספיק לסבול' – נשימה אחרונה דרך צינור החמצן – ואתה ונשמתך אמרתם שלום. שלום לאהובה אהובתך, אישתך הנאמנה. שלום לארי ואשתו והנכדות. שלום לסיגל סטודנטית באוניברסיטת באר שבע, שלום לעדן ובוועז - שלום לכם חברים יקרים.

היה לך טוב איתנו, היה לנו טוב איתך.

אהובה – בילדיך, בחבריך תמצא נחמה בבית היפה שבניתם – ותשמעי בלילה בחלומות את דויד מדבר אליך במבטא מארה"ב – אותיות מתגלגלות ותחייכי אליו.

ילדים – בזכרונות מאבא שהיו רבים

ובחיבוק מאמא תמצאו נחמה ויתחיל הגעגוע.

אוי, אוי, איך שגלל מסתובב ... לא יותר. נעצר.

היה שלום דויד – בשם חברי אשדות יעקב

שרה'ה שרון

דויד היקר

דויד היקר,

ביום שישי אמרתי לאהובה שלא אוכל לבקר אותך בשבת כפי שהייתי רגילה, ולכן אגיע ביום ראשון. ואכן, הגעתי כדרכי היום, אבל הפעם – לבית-העלמין.

לכאורה, ידעתי שזה צפוי במוקדם או במאוחר, אבל כשאהובה התקשרה בשבת לספר לי שהלכת לבלי שוב, זה היה קשה.

קשה, מפני שבשנה וארבעת החודשים שהיית במרכז שהם, תוך כדי ביקורי השבועיים אצלך, למדתי להכירך ולדעת עליך כפי שלא ידעתי ושמעתי במשך כל השנים שהייתי בקיבוץ, כאשר אז היית דויד מההובלה שעובד עם גיקי ובמבלה את רוב זמנו על המשאיות והסמיטריילרים שאתה כה אוהב.

יש לך חוש הומור מהנה ומצחיק, ודעה ברורה ודעתנית על כל נושא.

סיפרת לי מה קורה באשדות וגם על פגישותיך האינטרנטיות עם חבריך לארגון הובלה בבקרים. שמעתי הרבה סיפורים מעברך ומהחיים בארה"ב, הראית לי בגאווה תמונות במחשב של כל המשפחה בארץ ובארה"ב. תמונות וסיפורים על הילדים והנכדים, ולמדתי להכיר את כולם דרכך.

כאשר לא הגעתי בדיוק ביום הקובע, הבטת לכיוון הדלת וכשהגעתי נזפת בי ושאלת אותי לא נעלמת?

לא נעלמתי דויד, וגם כאשר ישנת, וידעת שזו תהיה השינה הארוכה בחייך, דיברתי איתך וסיפרתי לך סיפורים מהארץ ומהעולם ודמיינתי לי שאתה מבין ושומע ומחייך, ואפילו יכולתי לדמיין שאני מרגישה שאחיזת האצבעות שלך גוברת, כסימן להבנה.

נוח בשלום על משכבך דויד, אזכור אותך תמיד.

עדי גילדר

דויד ז"ל

דויד היה חבר בענף הנהגות מ-1974 שנת הגעתו לאשדות עם הפסקות לפרקי זמן שונים.

באחת מההפסקות האלה נענה להצעתו של רונן זקצר, מנהל "לוג", לשמש כאחראי לשיווק של "לוג" לחו"ל. ב-1988 דויד שב לענף לתמיד כשעיקר עיסוקו בענף במשך 11 שנים היה הובלת מוצרי "לוג" ליוטבתה, ששה ימים בשבוע מבלי להחסיר אף יום, כך שמדי חודש גמא דויד 18.000 ק"מ. בתקופה זו דויד הגה את רעיון ההובלה בפול-טריילר (הוספת עגלה למשאית) עובדה שהגדילה את נפח הסחורה המובלת ליוטבתה בכל הובלה דויד אהב מאוד את הנסיעות הארוכות. לפעמים אף הוביל סחורה של משרד הביטחון לאילת ולסיני. במהלך הנסיעות הארוכות יצר דויד חברויות הדוקות עם נותני השירות בתחנות הדלק בערבה. הקנווד הצהוב בו נהג דויד, היה מוכר בכל הארץ,

היה לו קעקוע של משאית 'קנווד' על הזרוע, בדומה לנהגים האמריקאים, דויד הקפיד על לבוש יצוגי שכלל קסקט, חגורת עור עם אבזם בולט בדרך כלל של משאית, מגפי עור, אפוד מיוחד ומעיל עור.

דויד תמיד השמיע את דעתו המקצועית בקשר לנושאים טכניים שקשורים בענף, כמו איזו משאית לקנות. הוא אהב את הלבד, היה מכונס בעצמו ומיעט לשתף אותנו בחייו.

בשנים האחרונות כאשר חלה, הוא ביקש לצמצם את היקף העבודה וחילק אותה עם אפרים היימן. גם כאשר חדל לעבוד בגלל מצבו הבריאותי הקפיד דויד להגיע מדי בוקר לפגישת הנהגים לפני היציאה לעבודה.

בהמשך, כשהיה מאושפז, שלחתי לו בווטסאפ מדי בוקר צילומים וסרטונים של חברי הענף, הרגשתי שזה עושה לו טוב.

קשה להיפרד מחבר ותיק ומרכזי בענף הנהגות, שהיה שותף להישגים ולהתקדמות של הענף במשך 40 שנה.

דויד יחסר לנו מאוד.

בשם עובדי הענף.

קותי פייקוב

מי ומה באשדות

על כך לרבש"ץ שהבטיח לטפל, אבל עד כה- נאדה.

כפי שנרמז בכתבה שהתפרסמה לא מכבר בעלון אשדות, עתידה של נגריית אשדות, שהיא מן המבנים הראשונים שהוקמו באשדות דלהמיה, לוטה בערפל כבד, והשבוע קיבל הדבר חיזוק נוסף כאשר תכולת הנגריה, שנקנתה ביוזמת זוסייה פלדמן לפי חצי יובל שנים, נמכרה לזים חיצוני (יוסי הנשר) והועברה למתחם ספן.

על פי החוק, אין לשלם ארנונה על מבנה שאיננו בשימוש למשך שנה בלבד, ומרווח זה נותן לנו חומר, ובעיקר זמן למחשבה ורעיונות על עתיד המבנה, ששטחו מתקרב לדונם אחד, בתקווה שיימצא לו ייעוד הולם שלא יבייש את נעוריו.

'כל הארץ דגלים דגלים' אומרות מילותיו של שיר עצמאות ידוע שלא נס ליחו. השנה, ויסלחו לי העוסקים במלאכה, הוצאו הדגלים מן הממגורה כשחלקם מקומטים ומרופטים כולל כתמים שחורים של עובש או השד יודע מה. אם לרגע חשבת/קיויתי שהרוח הראשונה תחזיר לדגלים, תוצרת סין, את תפארת עלומם הרי שזה לא קרה, לפחות עד רגע זה. יש ויכוח מאד גדול מה המשמעות של דגל. הציניקנים נוטים לטעון שזה בסך הכל סמרטוט המתנפנף ברוח. האם הם צודקים הפעם? ומה אתם חושבים?

עלון 1479

- חג עצמאות שמח!

עריכה ומי ומה – אבנר רון, שער – ברכה פונדק, איור ועימוד – אירית גל, צילום עלון – אתי רון.

'לכל פסח יש את מוצאי פסח' אומר פתגם שחוק. הפעם היה זה שאול אלטר (מי אם לא הוא) שחש את כמיהת הציבור ללחם טרי, והציע לישי לפתוח את המאפיה המקומית במוצאי החג. ישי הידוע ביצירתיותו, הרים את הכפפה ובתוך שעה נאכלה עד תומה תכולתם של שלושים מגשים, ואילו ניתן היה לאפות יותר, גם היותר היה נגמר בקלות. על שכאלה אמרו חז"ל: בתחבולות תעשה לך מאפיה.

ואגב ארועי פסח: משפחת עדווי לקחה השנה חופשה ממאכלי המימונה (מסורת שנמשכת מאז ימי גשר הישנה...) אבל מבטיחה לחזור בגדול בשנה באה.

שיפולי סירין הולכים ונצבעים ירוק, וזה לא קורה בגלל שהגשם חזר בתשובה, אלא בשל נטיעה של מאה דונמים של אבוקדו, שנוספים על המאתיים שכבר נטועים ונושאים פרי. כרגע נוטעים בחלקת בית עלי ובהמשך גם בחלקה הסמוכה ללול ההודים. בעקבות הנטיעה החדשה תגיע אשדות ל-300 דונמים של אבוקדו, והתוכנית של מידלר וגל מלמוד, היא להגיע ל-400 דונמים לפחות. ב-ה-צ-ל-ח-ה

מי שעבר לאחרונה באזור אמת המים הבחין בוודאי בטרקטורים שמבצעים חפירה עמוקה ומניחים צינור במעבה האדמה. אריק ראובני מנכל אגודת המים מסביר שמדובר בצינור שיחבר את התחנה של אשדות איחוד ('בריכת האגירה') לשטחים של אשדות איחוד ומאוחד, במקום הקו הישן שהולך לאורך האקוודוקט. אריק מוסיף שבריכת האגירה של אשדות מאוחד יצאה משימוש האגודה.

הדבר שהכי שנוא עליי הוא להיטלטל באישון לילי עם מכונית לתוך בור עמוק. קל וחומר כאשר זה קורה אצלי בבית. בנקודת המחסום עם אשדות מאוחד, שלאורך הגדר המערבית, נפער בור עמוק ומעצבן (יש גם אחרים, אבל זה מעצבן במיוחד...). סיפורתי